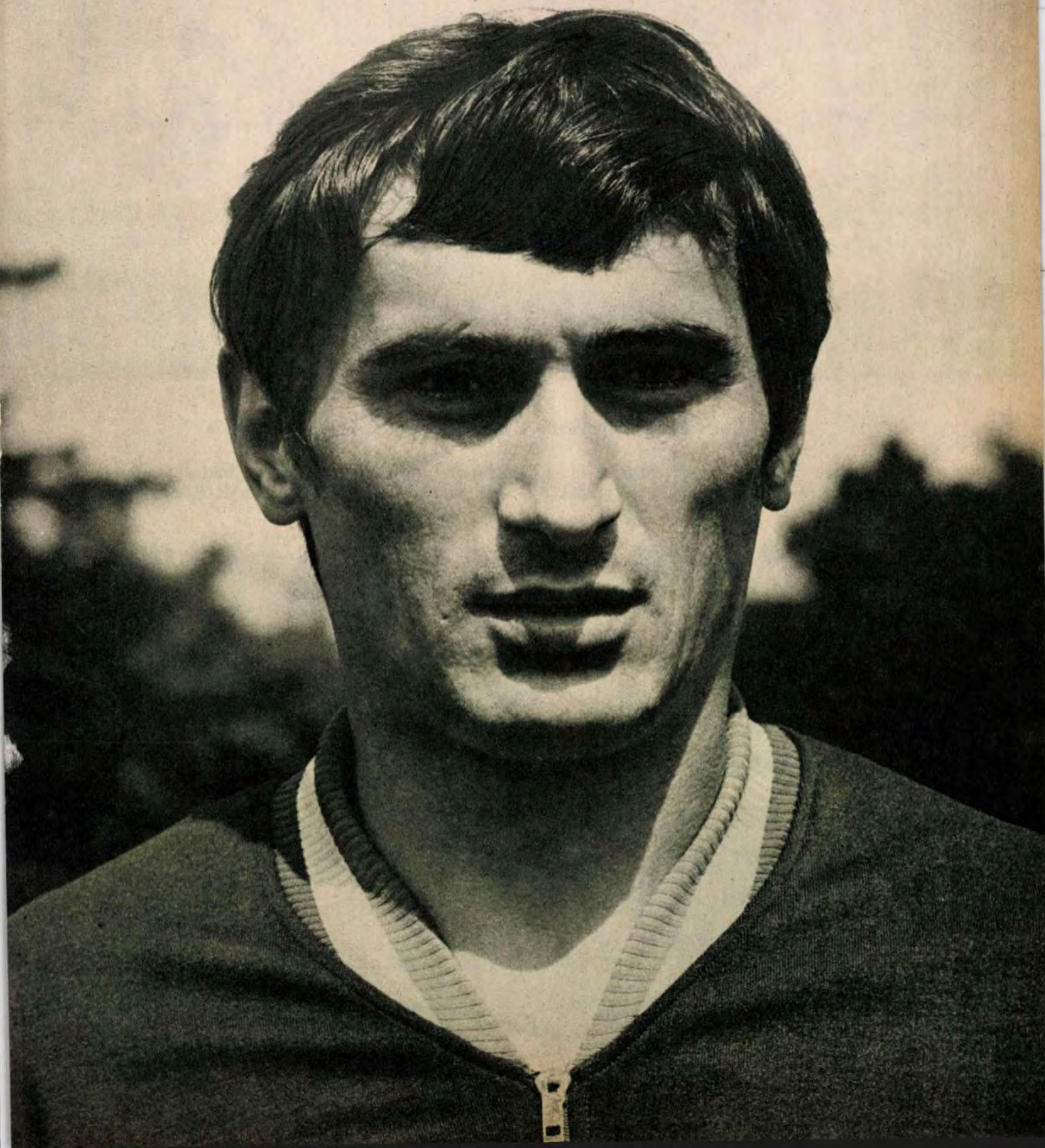
LABDARÚGÁS

ÁRA: 4 FT. 1972. SZEPTEMBER XVIII. ÉVF. 9. SZ.

Az olimpia története
Adatok az NB I-ből
A VB selejtezői

Dunai II. Antal az olimpia legeredményesebb magyar csatára. (MTI Fotó, Petrovits László felvétele.)

Vépi Santost igyekszik szerelni a magyar-brazil találkozón.

Ez bizony bement — ezt árulja el Ebrahim Astyani, az iráni kapus tekintete. A. Hansen szerezte meg a dánok első gólját a 4:0-ás mérkőzésen. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

A XX. NYÁRI OLIMPIAI JÁTÉKOK

LABDARÚGÓTORNÁJA

A nemzetközi sportvilágban a müncheni játékok előtt élénk vita folyt arról, hogy a labdarúgás tulajdonképpen nem olimpiai sportág. Ennek ellenére a selejtezők mind az öt világrészt megmozgatták és a 16-os mezőny nagy becsvággyal harcolt a minél jobb eredményekért. Nemcsak az első helyek és a továbbjutás jelentett sok országnak sikert, hanem a becsületes helytállás, az, hogy a legjobbakat is küzdelemre tudták késztetni. Az ázsiai, az afrikai, az észak- és dél-amerikai csapatok azzal utaztak haza, hogy előbbre léptek, mások — és itt főleg a dél-amerikaiakra gondolunk —, hogy nincs baj az utánpótlással, a tehetséges fiatalok mindinkább utat törnek maguknak. Az első szakaszban négy csoportban küzdöttek az együttesek.

A torna története.

I. csoport

Német SZK—Malaysia 3:0 (0:0). München, 60 000 néző. V: Marques (brazil) G: Fung (öngól), Kalb, Seliger. Az I. félidőben meglehetősen bizonytalankodott a nyugatnémet együttes és már negyedóra után füttyöt kapott a nézőktől. A nemtetszés a szünet alatt az öltözőig is elkísérte. A II. félidőben magukhoz tértek és főleg atlétikus képességeikkel kerekedtek felül a mezőnyben szépen kombináló ellenfelükön.

Marokkó—Egyesült Államok 0:0. Augsburg, 4000 néző. V: Glöckner (NDK-beli). Mindkettő becsületesen küzdött, a marokkóiak sokkal képzettebbnek bizonyultak, de a főleg egyetemistákból álló ellenfelük körömszakadtáig védekezett — sikerrel.

Német SZK—Marokkó 3:0 (2:0). Passau, 16 000 néző. V: Babacan (török). G: Nickel (2), Hitzfeld. A Hoeness és Wunder nélkül szerepelt NSZK-együttes nagy javulásról tett bizonyságot. Semmi gondot sem jelentett a mexikói VB 16-os döntőjében küzdöttek legyőzése.

Malaysia—Egyesült Államok 3:0 (1:0). Ingolstadt, 3000 néző. V: Oberg (norvég). G: Saharuddin, Salleh, Zavari. Szépen és eredményesen játszott a maláji együttes, az amerikai ismét csak a védekezéssel törődött, de már fáradtan.

Német SZK—Egyesült Államok 7:0 (2:0). München, 60 000 néző. V: Derantes G. (mexikói). G: Nickel (4), Hitzfeld, Seliger, Bitz. A nyugatnémetek kiváló teljesítményt nyújtottak. A középpályás Nickel újra nemcsak szervezte a játékot, hanem nagyszerű végrehajtó is volt.

Marokkó—Malaysia 6:0 (4:0). Ingolstadt, 3000 néző. V: Palotai (magyar). G: Faras (3), Hadry, El Filahi, Mohamed. A marokkóiak nagyon lendületbe jöttek és mezőnyfölényüket most már gólokra is tudták váltani.

II. csoport

Mexikó—Szudán 1:0 (1:0). Nürnberg, 1000 néző. V: Francescon (olasz). G: Manzo. Nagyjából kiegyenlített küzdelem. Technikai téren mindkettő kielégítőt nyújtott, a gólratörés azonban hiányzott.

Szovjetunió—Burma 1:0 (0:0). Regensburg, 3500 néző. V: Namdar (iráni). G: Kolotov. Akadozó szovjet játék, a burmaiak nagyjából egyenrangú ellenfélnek bizonyultak, noha sokszor beszorultak a 16-osukra.

Mexikó—Burma 1:0 (0:0). Nürnberg, 1000 néző. V: Quarshie (ghanai). G: Cuellar. Idegesség, kapkodás, négy perccel a befejezés előtt szerencsés gól.

Szovjetunió—Szudán 2:1 (2:0). München, 25 000 néző. V: Biwersi (nyugatnémet). G: Jevrjuzsihin (11-esből), Zanaznijan, ill. Nasreddin Abas. A szovjet válogatott nem sokat javult. Ellenfelük szinte megvertként vonult le szünetre, mégsem adta fel a hátralevő 45 percet...

Burma—Szudán 2:0 (1:0). Passau, 2000 néző. V: Srodecki (lengyel). G: Than, Tin A. M.

Szovjetunió—Mexikó 4:1 (3:0). Regensburg, 8000 néző. V: Pestarino (argentin). G: Blohin (3), Szemjonov, ill. Razo. Jelentősen javult a szovjet együttes formája, amely már az első 45 percben eldöntötte a mérkőzés és a csoportelsőség sorsát.

III. csoport

Magyarország—Irán 5:0 (1:0). Nürnberg, 3000 néző. V: Velasquez (kolumbiai). G: Dunai II (3), Váradi B., Kozma. Az irániak kezdeti irama és jó technikája meglepte a mieinket, akik nehezen jöttek játékba. Főleg a középpályás játékosaink gyengélkedtek. Sorsdöntőnek bizonyult, hogy fiaink a II. félidő elején rákapcsoltak és ekkor percek alatt eldőlt minden.

Dánia—Brazília 3:2 (1:0). Passau, 10 000 néző. V: Kazakov (szovjet). G: Simonsen (2), Rontved, ill. Dirceu, Santos. Nagyszerű, izgalmas, érdekes játék, a közönség jól szórakozott. A dánok némi szerencsével nyertek.

Magyarország—Brazília 2:2 (1:0). München, 50 000 néző. V: Mullan (skót). G: Dunai II, Juhász P., ill. Pedrinho, Dirceu. A fiatal brazilok jól küzdöttek, a mieink újra meglepődtek. Most is a középpályásaink szerepeltek mérsékelten, s ezért nem volt folyamatos a csapatjáték. A brazilok 0:1-ről 2:1-re fordítottak, szinte már győztesnek látszottak, amikor Juhász Péter nagyszerű kapáslövéssel egyenlített.

Dánia—Irán 4:0 (3:0). Augsburg, 3500 néző. V: Ziani (marokkói). G: A. Hansen (2), Simonsen, Nygaard. Az irániak már fáradtak voltak, de így is sok szép dolgot mutattak.

Magyarország—Dánia 2:0 (1:0). Augsburg, 5000 néző. V: Oei (malaysiai). G: Dunai III (2). Helyenkint körülményesnek bizonyult csapatunk játéka, a vezetők hangoztatták is, hogy csak az eredménnyel elégedettek, a játéknak még alaposan javulnia kell.

Irán—Brazília 1:0 (0:0). Regensburg, 3000 néző. V: Schulenburg (NSZK-beli). G: Halvaei. Fáradt együttesek küzdelme.

Magyarország—Dánia 2:0 Kozma kapura tör. A dánok közül háttal Fleming Ahlberg, szemben Jack Hansen. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

Magyarország—NDK 2:0. A két Dunai az NDK-védők között, balról Dunai III, jobbról Dunai II. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

IV. csoport

Lengyelország—Kolumbia 5:1 (3:0). Ingolstadt, 5000 néző. V: Salih (szudáni). G: Gadocha (3), Deyna (2), ill. Moron. A két góllövő vezetésével pompásan szerepeltek a lengyelek.

Német DK—Ghana 4:0 (2:0). München, 50 000 néző. V: Würtz (Egy. Államok-beli, magyarul is beszél.). G: Kreische (2), Streich, Sparwasser. Jó taktikával játszott az NDK csapata. P. Ducke és Kreische elől, Bransch pedig hátul dirigált.

Lengyelország—Ghana 4:0 (1:0). Regensburg, 2200 néző. V: Lee (hongkongi). G: Gadocha (2), Lubanski, Deyna. Megint csak Gadocha és Deyna remekelt.

Német DK—Kolumbia 6:1 (4:1). Passau, 4500 néző. V: Aoussi (algériai). G: Streich (2), P. Ducke, Sparwasser, Kreische, Vogel, ill. Espinosa. Hengerelt a német együttes.

Lengyelország—Német DK 2:1 (1:1). Nürnberg, 10 000 néző: V: Winsemann (kanadai). G: Gorgon (2), ill. Streich. Mindkettő már előzőleg kiharcolta a továbbjutást, s így csak az elsőség kérdését döntötték el.

Kolumbia—Ghana 3:1 (0:0). München. Már kiesetten álltak fel...

Valamennyi csoportból az 1. és a 2. helyezett jutott tovább.

AZ ELŐDÖNTŐ

A-csoport: NSZK, NDK, Magyarország, Mexikó.

B-csoport: Szovjetunió, Dánia, Marokkó, Lengyelország.

Szeptember 3.

Magyarország—NDK 2:0 (0:0). Passau, 10 000 néző. V: Marques (brazil). G: Dunai II, Tóth K. Az első félidőben a kisméretű pályán igen sok volt az oldaladogatás, a jól záró NDK-védelemnek nem okozott gondot a csetlő-botló akciók szerelése. A második félidőre alaposan feljavult a magyar együttes, lendületes lett, gólveszélyes és ekkor már a helyzetkihasználás is sikerült. A nyugatnémet sajtó a második félidő alapján a magyar együttest, a háromszoros olimpiai bajnokot a torna nagy favoritjává léptette elő.

NSZK—Mexikó 1:1 (1:0), Nürnberg, 40 000 néző. V: Oei (malaysiai). G: Hitzfeld, ill. Cuellar. Óriási csalódást jelentett a nagyszámú nézőseregnek az alaposan beharangozott NSZK-válogatott játéka. Vezető gólljuk ugyan gyorsan megszületett — az 5. percben —, de azután szinte semmi nem történt. A mexikóiak nem ijedtek meg ellenfelüktől, jól megszervezték védelmüket, sok adogatással lassították a játékot és ezt a stílust vették át a nyugatnémetek is. A közönség nagy füttyel „jutalmazta" kedvenceit. Helmut Schön szövetségi kapitány ekkor kijelentette, hogy nem fűz további reményt az együttes szerepléséhez...

Szovjetunió—Marokkó 3:0 (2:0). München, olimpiai stadion, 70 000 néző. V: Velasquez (kolumbiai). G: Szemjonov, Kolotov, Jeliszejev. A marokkóiak nem tudtak ellenállni a lendületbe jött szovjet csapatnak. Már a 15. másodpercben 1:0-ás szovjet vezetés került az eredményhirdető táblára. Nagyszerű volt a második szovjet gól. Úgy mentek át a szovjet csatárok a marokkói védelmen, mint kés a vajon, és a belgiumi EB-n feltűnt Kolotov tette fel az i-betűre a pontot. A marokkóiak mindvégig igen lassúnak bizonyultak, örülhettek, hogy három góllal megúszták.

Dánia—Lengyelország 1:1 (1:0), Regensburg, 4000 néző. V: Auossi (algériai). G: A. Hansen, ill. Deyna. Óriási meglepetés, hiszen a lengyelekről sokan úgy beszéltek, hogy övék lesz az aranyérem. A dánok alaposan feljavultak a Magyarország elleni mérkőzés óta és különösen a védelmük megszervezésében jeleskedtek. A torna egyik leggólerősebb játékosát, Gadochát például egyenesen hidegre tették. A színvonal elmaradt a várttól, de ebben főleg Deynáék voltak hibásak.

A KEZDŐ CSOPORTOK TÁBLÁZATAI

I. csoport	1.	2.	3.	4.	A végeredmény					
1. Német SZK	—	3:0	3:0	7:0	3	3	—	—	13—0	6
2. Marokkó	0:3	—	6:0	0:0	3	1	1	1	6—3	3
3. Malaysia	0:3	0:6	—	3:0	3	1	—	2	3—9	2
4. Egy. Áll.	0:7	0:0	0:3	—	3	—	1	2	0—10	1

II. csoport	1.	2.	3.	4.	A végeredmény					
1. Szovjetu.	—	4:1	1:0	2:1	3	3	—	—	7—2	6
2. Mexikó	1:4	—	1:0	1:0	3	2	—	1	3—4	4
3. Burma	0:1	0:1	—	2:0	3	1	—	2	2—2	2
4. Szudán	1:2	0:1	0:2	—	3	—	—	3	1—5	—

III. csoport	1.	2.	3.	4.	A végeredmény					
1. Magyaro.	—	2:0	5:0	2:2	3	2	1	—	9—2	5
2. Dánia	0:2	—	4:0	3:2	3	2	—	1	7—4	4
3. Irán	0:5	0:4	—	1:0	3	1	—	2	1—9	2
4. Brazilia	2:2	2:3	0:1	—	3	—	1	2	4—6	1

IV. csoport	1.	2.	3.	4.	A végeredmény					
1. Lengyelo.	—	2:1	5:1	4:0	3	3	—	—	11—2	6
2. Német DK	1:2	—	6:1	4:0	3	2	—	1	11—3	4
3. Kolumbia	1:5	1:6	—	3:1	3	1	—	2	5—12	2
4. Ghana	0:4	0:4	1:3	—	3	—	—	3	1—11	—

Ez a számunk az olimpia miatt a szokottnál később jelent meg. A legközelebbi számunk október 20-tól kerül terjesztésre.

Lapunkra előfizetést elfogad: valamennyi postahivatal, lapkézbesítő, posta hírlapüzlet és a Posta Központi Hírlapiroda (Bp. V., József nádor tér 1.).

Külföldre előfizethető: Kultúra Könyv és Hírlapkereskedelmi Vállalat, Bp. I., Fő u. 32. Ugyanez a vállalat elfogad külföldről érkező előfizetést is.

Szeptember 5.

NDK—Mexikó 7:0 (2:0). Ingolstadt, 5500 néző. V: Nandar (iráni). G: Sparwasser (3), Ganzera, Streich, Kreische és Häfner. A találkozó után Sir Stanley Rous, a FIFA elnöke nyilatkozata a Deutsches Sportechonak: **„Ez volt az eddigi legjobb mérkőzés, amit az olimpiai tornán láttam."** Valóban jó iramú és színvonalas volt a kétszer 45 perc, az NDK csapata nagyon belejött, nemcsak a támadás vezetésébe, hanem a kialakított gólhelyzetek kihasználásába is. A mezőny egyik legjobbjának a három gólos Sparwasser bizonyult.

Dánia—Marokkó 3:1 (0:0), Passau, 3100 néző. V: Winsemann (kanadai). G: Bak (2) és Prinziau, ill. Merzaq. Hiába volt óriási fölényben az első játékrészben a dán csapat, sok időnek kellett eltelnie addig, amíg gólt tudott rúgni. A 83. percig egyébként mindössze 1:0 volt az eredmény a dánok javára és a 90 perc mindvégig bővelkedett drámai fordulatokban. A dán győzelem fő részese a 190 cm magas balszélső, Bak (Nästved IF) volt, aki az első gólt szerezte, majd 2:0-ra növelte válogatottjának vezetését, egy ragyogó egyéni akció után.

Lengyelország—Szovjetunió 2:1 (0:1). Augsburg, 5000 néző. V: Oberg (norvég). G: Deyna (11-esből), Szoltysik, ill. Blohin. Kemény küzdelmet vívott a két csapat és a mérkőzés hőse a 30 éves Szoltysik volt, aki ez alkalommal húzta 45-ödször magára a válogatott mezt. A szovjet csapat vezetett 1:0-ra és már-már mindenki elkönyvelte győzelmüket, amikor ellenfelük 11-esből egyenlített, majd négy perccel a befejezés előtt Szoltysik egy pompás akció után remek lövéssel a második gólt és ezzel a győzelmet szerezte meg csapatának. A lengyel együttes jó egységet mutatott, a szovjet válogatottnak megfelelő volt a védelme, nem volt viszint összeköttetése a támadósorral, s ebben főleg a középpályások voltak ludasok. A mérkőzés után címben a nyugatnémet Kicker ezt írta: **„Polen nun Favorit".** Azaz most már Lengyelország az esélyes.

Szeptember 6.

Magyarország—NSZK 4:1 (1:0). München, 80 000 néző. V: Pestarino (argentin). G: Kű (2), Dunai III és Dunai II, ill. Hitzfeld. Együttesünk ezen a mérkőzésen a legjobb olimpiai teljesítményét nyújtotta. A feljavulásban jelentős része volt a középpályássor igazi összetételének megtalálásában. Dunai III remekül irányított mindvégig, Kű lendületes volt, különösen a második félidőben és Szűcs is hatalmas formajavulást mutatott. Az NSZK válogatottját a sajtó igen jó erejű csapatnak harangozta be, a vendéglátóknak azonban ezt nemigen sikerült igazolniok. A közönség bizony alaposan kifütyülte őket. A nyugati lapok sajtóvisszhangjaikban nem túl sokat foglalkoztak az olimpiai tornával, a mérkőzés után azonban egyöntetűen

A Magyarország—Irán találkozón Váradi B. elhúz a védők mellett. (MTI Külföldi Képszolg.)

Dunai II Mexikó ellen berúgja az első gólt. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

Seliger (NSZK) lövését védi Malaysia kapusa. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

A Magyarország—NSZK (4:1) mérkőzésen Kű megszerzi a harmadik gólunkat. (MTI Külföldi Képszolgálat, Petrovits László felvétele.)

Rudakov, a szovjet kapus véd a 3. helyért folyt találkozón. (MTI Külf. Képszolgálat.)

A döntőben Váradi B. góljával 1:0-ra vezet a magyar csapat. (MTI Külf. Képszolgálat, Petrovits László felvétele.)

megállapították, hogy ismét a magyar válogatott a nagy favorit és képes tokiói és mexikói sikere után a harmadik győzelemre. A magyar vezetők természetszerűleg elégedettek voltak, de még az örömben is látták, hogy van további javítanivaló és ennek felismerése az, amiért a legnagyobb dicséret illette őket.

Szeptember 8.

Magyarország—Mexikó 2:0 (1:0). Regensburg, 2000 néző. V: Lee (hongkongi). G: Dunai II, Kocsis. A magyar válogatottnak ezen a mérkőzésen már egy pont elég volt ahhoz, hogy csoportelső legyen s így kiharcolja a döntőbe jutást. Ez a tény akarva-akaratlan meglátszott a játékosok teljesítményén, akik bizony nem sokat adtak bele ebbe a küzdelembe, ennek ellenére biztos győzelmet arattak. A mexikóiak lelkesen, némelykor kissé keményen játszottak, de egy pillanatig sem tudták kétségessé tenni a magyar győzelmet, amely egészen nagyarányú is lehetett volna, ha játékosaink nem tartalékolnak a döntőre.

NDK—NSZK 3:2 (1:1). München, 80 000 néző. V: Mullan (skót). G: Pommerenke, Streich, Vogel, ill. Hammes, Hitzfeld. Az egész olimpia egyik legérdekesebb eseményét jelentette a két német együttes találkozója. A játék mindvégig jó színvonalon mozgott és a sokkal tapasztaltabb NDK-beli együttes megérdemelten nyert. Sikerét elsősorban rutinosabb védelmének köszönheti. Nagyon érdekes volt egyébként a két edző véleménye a mérkőzés után.

Georg Buschner (NDK): Csapatunk sokkal jobban játszott, mint Magyarország ellen, az NSZK válogatottja pedig olyan erős volt, mint amilyennek vártuk. Az olimpia nem jelentette fő célunkat, mert mi minden erővel az 1974. évi világbajnokságra készülünk, ott szeretnénk végre kilábalni a sokéves tespedésből.

Jupp Derwall (NSZK): Ez volt csapatom legjobb olimpiai mérkőzése, bár erre a hatodik találkozóra már meglehetősen elfáradt. Az NDK együttese jó benyomást keltett, kívánom nekik, hogy érmet szerezzenek.

Szovjetunió—Dánia 4:0 (2:0). Augsburg, 4000 néző. V: Babacan (török). G: Kolotov, Szemjonov, Blohin és Szabó. A szovjet válogatott könnyedén játszva érte el nagyarányú győzelmét, a dánok a mérkőzéssorozat végére teljesen kifáradtak, ellenállásuk csak arra szorítkozott, hogy ne kapjanak még több gólt.

Lengyelország—Marokkó 5:0 (3:0). Nürnberg, 500 néző. V: Francescon (olasz). G: Deyna (2), egyet 11-esből), Kmiecik, Lubanski és Gadocha. A lengyelek ismét jó formában szerepeltek, olyannyira, hogy a mérkőzés után a döntőt várva nagyfokú optimizmus ütötte fel fejét a lengyel labdarúgásban. Úgy írtak döntőbe jutásukról, mint a lengyel labdarúgás eddigi legnagyobb eredményéről. Azzal fejeződött be minden, a mérkő-

A győzelmi emelvényen. Balról az ezüstérmes együttesünk: Géczi, Szűcs, Dunai II, Váradi B., Kozma, Bálint, Kű, Juhász P. (takarva), Dunai III, Vépi, Tóth K., Kovács, Páncsics. Középen az aranyérmes lengyelek, jobbról pedig a két bronzérmes csapat. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

zésről szóló sajtóhang, hogy most már a magyarokat kell megverni...

Szeptember 10.

A 3. helyért:

Szovjetunió—NDK 2:2 (2:1, 2:2, 2:2). München, olimpiai stadion 80 000 néző. V: Marques (brazil). G: Blohin, Hurcilava, ill. Kreische (11-esből), Vogel. **Szovjetunió:** Rudakov — Istomin, Hurcilava, Kaplicsnij, Lovcsev — Zanazanijan, Olsanszkij, Kolotov — Jevrjuzsihin (Jakubik, 55. perc), Szemjonov (Andriasian, 65. perc), Blohin. **NDK:** Croy — Ganzera, (Kurbjuweit, 20. perc), Zapf, Weise, Bransch — Pommerenke, Sparwasser, Kreische — Streich, P. Ducke, Seguin (Vogel, 70. perc). A 90 perces játék remek, változatos küzdelmet hozott. A szovjet válogatott már 2:0-ra vezetett, és a bronzérmet ekkor már szinte a kezében érezhette. Az NDK azonban nem adta fel, félideig szépített, majd 13 perccel a befejezés előtt az egyenlítést is megszerezte. A szabályok értelmében kétszer 15 perces hosszabbítás következett, ebben a félórában azonban már semmi nem történt.

Az aranyéremért

Lengyelország—Magyarország 2:1 (0:1). München, olimpiai stadion, 50 000 néző. V: Tschenscher (nyugatnémet). G: Deyna (2), ill. Váradi B. **Lengyelország:** Kostka — Blut, Gorgon, Miczkiewicz, Anczok — Szoltysik, Kraska, Maszcyk, Deyna (Szymczak, 78. perc) — Lubanski, Gadocha. **Magyarország:** Géczi — Vépi, Páncsics, Bálint, Juhász P. — Dunai III, Kű (Kocsis, 73. perc), Szűcs — Kozma, Dunai II (Tóth K., 80. perc), Váradi B. A magyar válogatott nem tudta megőrizni tokiói és mexikói elsőségét. Az első félidőben nagyjából még kiegyenlített volt a játék, sőt együttesünk vezetéshez is jutott. A második félidőben azonban felülkerekedett az egységesebb, sokkal jobb napot kifogó lengyel válogatott és megérdemelten lett olimpiai aranyérmes. A magyar labdarúgótársadalom nem tehet mást, mint szívből gratulál lengyel barátainknak.

A Trybuna Ludu (Varsó):

„Színvonalas mérkőzésen, kemény küzdelemben, együttesünk tagjai töretlen akarattal harcoltak, kitűnően játszottak, ezzel elérték labdarúgásunk történetének legnagyobb sikerét".

AZ ELŐDÖNTŐ TÁBLÁZATAI

A-csoport	1.	2.	3.	4.	A végeredmény:					
1. Magyaro.	—	2:0	4:1	2:0	3	3	—	—	8—1	6
2. NDK	0:2	—	3:2	7:0	3	2	—	1	10—4	4
3. NSZK	1:4	2:3	—	1:1	3	—	1	2	4—8	1
4. Mexikó	0:2	0:7	1:1	—	3	—	1	2	1—10	1

B-csoport	1.	2.	3.	4.	A végeredmény:					
1. Lengyelo.	—	2:1	1:1	5:0	3	2	1	—	8—2	5
2. Szovjetu.	1:2	—	4:0	3:0	3	2	—	1	8—2	4
3. Dánia	1:1	0:4	—	3:1	3	1	1	1	4—6	3
4. Marokkó	0:5	0:3	1:3	—	3	—	—	3	1—11	—

A VÉGEREDMÉNY

A két első helyezett vívta a döntőt, a két második helyezett pedig a 3. helyért mérkőzött. A végeredmény: **Olimpiai bajnok: Lengyelország 2. Magyarország. 3. NDK és Szovjetunió mindkettő bronzérmes.**

FELEJTHETETLEN MESTERHÁRMAS

Aki először látja, legfeljebb 16 évesnek nézi. Pedig már a 19. évét tapossa. Gyerekes arc, bátortalan válaszok. A pályán viszont? *Póczik József* az egyik legfiatalabb magyar labdarúgó-tehetség. 1970. augusztus 29-én húzta magára először a Rába ETO zöld-fehér színű mezét, s azóta már több, mint 30 NB I-es mérkőzést játszott.

— A legemlékezetesebb, a legkedvesebb?

— *A huszadik, az 1971. augusztus 9-i, Vasas elleni. A Fáy utcába látogattunk. A papírforma szerint ellenfelünk otthonában semmi keresni valónk nem volt. Mi azonban nemcsak kerestünk, hanem találtunk is... Edzőnk, Győrfi László, a mérkőzés előtt nekem külön feladatot is adott: „Ne cselezgess, ne cipeld a labdát, lőjj messziről is, ne kíméld az ellenfél kapusát..." Nem kíméltem; 4:1-re győztünk, s az eredménynél csak az én szereplésem volt nagyobb meglepetés. Három gólt lőttem, kettőt 20 méterről, azt mondták, hogy egyik szebb volt, mint a másik.*

Első mérkőzésére nem szívesen emlékezik (Kispesten 4:0-ra kapott ki az ETO), annál emlékezetesebb számára a Honvéd elleni tavaszi győzelem (Rába ETO—Bp. Honvéd 1:0).

— *Sajnos „kétballábas" vagyok. Jobb lábam lényegesen gyengébb, mint a másik, de azért azt is „használom"! Jobbal eddig több gólt rúgtam, mint ballal.*

A Rába ETO sajátnevelésű játékosa autófényező, jelenleg tényleges katona, 13-szoros ifjúsági válogatott. Farsang Ferenc edző szerint, ha a fejlődése folyamatos marad, nemcsak a Rába ETO-nak lesz benne öröme...

AZ NB I

Hagyományainkhoz híven ezúttal újra olvasóink rendelkezésére bocsátjuk az NB I legénységének névsorát. Összeállításunkban azok kaptak helyet, akik az 1972—73. évi bajnokságban elsősorban számíthatnak szereplésre. A játékosok neve után a pontos születési adatokat — év, hónap, nap, születési hely —, a magasságot, a testsúlyt, s a játékos korábbi egyesületének, egyesületeinek nevét találjuk. Ezt követően feltüntetjük azt, hogy az 1972—73. évi bajnokságig hány NB I-es találkozón szerepelt, s azokon hány gólt ért el. Ha az egyik vagy mindkét adat hiányzik, akkor az azt jelenti, hogy a rajtig még nem szerepelt az NB I-ben, illetőleg gólt nem ért el. Ezúttal nyolc egyesület adatait közöljük, majd a legközelebbi számunkban a további nyolcnak adunk helyet.

ÚJPESTI DÓZSA

Bánkúti István. 1946. 11. 12. Budafok. 172 cm, 71 kg. Budafok, Salgótarján. 93 mérk. 9 g.

Bene Ferenc. 1944. 12. 17. Balatonújlak. 170 cm, 70 kg. Marcali, Kaposvári Kinizsi. 297 mérk. 232 g.

Borbély II Lajos. 1952. 9. 16. Budapest. 172 cm, 67 kg. Duna Cipő. 2 mérk.

Dunai II Antal. 1943. 3. 21. Gara. 184 cm, 79 kg. Bajai Bácska, Pécs. 264 mérk. 179 g.

Dunai III Ede. 1949. 7. 14. Budapest. 180 cm, 66 kg. Újlaki FC. 138 mérk. 7 g.

Fazekas László. 1947. 10. 15. Budapest, 173 cm, 63 kg. Saját nevelés. 164 mérk. 84 g.

Harsányi László. 1951. 8. 10. Budapest, 180 cm, 70 kg. Izzó. 2 mérk.

Horváth József. 1949. 5. 21. Budapest. 187 cm, 76 kg. Gázművek. Bp. Spartacus, 53 mérk. 1 g.

Hegyi Imre. 1951. 9. 6. Budapest. 168 cm, 63 kg. KISTEXT. 1 mérk.

Juhász Péter. 1948. 8. 3. Losonc. 176 cm, 70 kg. XV. ker. Vasas. 80 mérk. 3 g.

Káposzta Benő. 1942. 6. 7. Budapest, 174 cm, 70 kg. Bp. Gyárépítők. 257 mérk. 5 g.

Kellner Jenő. 1950. 1. 13. Tokod. 178 cm, 72 kg. Tokod. 5 mérk. 2 g.

Kollár Endre. 1951. 9. 15. Budapest. 174 cm, 70 kg. Saját nevelés.

Maurer László. 1949. 9. 6. Lad. 186 cm, 77 kg. Pécs. 98 mérk. 4 g.

Nagy László. 1949. 10. 21. Buzsák. 173 cm, 67 kg. Fonyód. 88 mérk. 23 g.

Noskó Ernő. 1945. 5. 26. Cserhátszentiván. 178 cm, 70 kg. Izzó. 208 mérk. 4 g.

Szentmihályi Antal. 1939. 6. 13. Győr. 182 cm, 79 kg. Győri Textiles ETO, Vasas. 328 mérk.

Szigeti Károly. 1949. Budapest. 182 cm, 72 kg. Bp. Spartacus, Kőbányai Sör.

Tóth András. 1949. 9. 5. Újpest. 181 cm, 65 kg. M. Pamut. 59 mérk. 4 g.

Zámbó Sándor. 1944. 10. 10. Újpest. 174 cm, 68 kg. Szállítók, XV. ker. Vasas. 228 mérk. 22 g.

SALGÓTARJÁN

Baranyai Gyula. 1942. 11. 7. Budapest. 183 cm, 70 kg. Rákosszentmihály, Vasas, Sashalom, Nagybátony. 93 mérk. 1 g.

Barta András. 1951. 11. 3. Vécs. 175 cm, 66 kg. Saját nevelés. 14 mérk. 2 g.

Básti István. 1944. 9. 19. Salgótarján. 173 cm, 62 kg. Saját nevelés. 179 mérk. 28 g.

Gecse Ferenc. 1947. 1. 29. Homokterenye. 180 cm. 79 kg. Saját nevelés. 74 mérk.

Horváth Ferenc. 1946. 10. 13. Salgótarján. 179 cm, 73 kg. Petőfibánya, Hatvani Honvéd. 122 mérk. 21 g.

Jeck Ferenc. 1941. 11. 9. Budajenő. 173 cm, 66 kg. Budajenő, Tipográfia, Debr. Dózsa, Budafok. 139 mérk. 29 g.

Kajdi Tibor. 1948. 2. 18. Rétság. 183 cm, 77 kg. Balassagyarmati MÁV. 60 mérk. 9 g.

Kegye Zoltán. 1947. 9. 11. Nyíregyháza. 182 cm, 75 kg. Nyíregyházi Spart., Nagybátony. O.

Kovács István. 1953. 4. 21. Salgótarján. 183 cm, 69 kg. Nagybátony. 22 mérk. 6 g.

Kmetty József. 1942. 2. 4. Rudolftelep. 183 cm, 78 kg. Izsófalva, Misk. Honvéd, Ormosbánya. 155 mérk. 7 g.

Kriskó Lajos. 1943. 4. 26. Békéscsaba. 168 cm, 68 kg. Bcsabai Petőfi, Salgótarj., Bcsaba. 149 mérk. 42 g.

Magyar Lajos. 1947. 10. 4. Budapest, 184 cm, 80 kg. Izzó, Ú. Dózsa, 55 mérk.

Miklós József. 1949. 5. 22. Cered. 180 cm, 75 kg. Petőfibánya. 5 mérk.

Pozsár József. 1950. 3. 25. Pásztó. 177 cm. 78 kg. Nagybátony.

Répás Béla. 1947. 10. 31. Mátranovák. 178 cm, 74 kg. Saját nevelés. 157 mérk. 19 g.

Szalai Miklós. 1946. 12. 6. Salgótarján. 175 cm, 69 kg. Salg. Kohász. 180 mérk. 29 g.

Szoó József. 1952. 3. 17. Lucfalva. 176 cm, 64 kg. Saját nevelés. 18 mérk. 4 g.

Szőke István. 1945. 3. 7. Salgótarján. 175 cm. 71 kg. Pásztó. 88 mérk.

Varga Gábor. 1950. 10. 22. Dejtár. 178 cm. 72 kg. Balassagyarmat. 37 mérk. 1 g.

Vertig József. 1945. 1. 9. Miskolc. 178 cm, 75 kg. Miskolci VSC. 159 mérk. 1 g.

LEGÉNYSÉGE

FERENCVÁROS

Albert Flórián. 1941. 9. 15. Hercegszántó. 180 cm, 77 kg. Saját nev. 316 mérk. 248 g.
Bartosik János. 1948. 5. 15. Rákoskeresztúr. 178 cm, 65 kg. Rákoskeresztúr, Kossuth KFSE, Ganz-M. 6 mérk.
Bálint László, 1948. 2. 1. Budapest, 179 cm, 70 kg. Saját nevelés. 99 mérk. 3 g.
Bányai Lajos. 1947. 9. 3. Paks. 180 cm, 65 kg. Paksi Kinizsi.
Branikovits László. 1949. 12. 18. Budapest. 178 cm, 74 kg. Bp. Postás. 128 mérk. 50 g.
Engelbrecht Zoltán, 1953. 10. 24. Esztergom. 174 cm, 57 kg. Esztergomi Vasas.
Füsi János, 1946. 7. 14. Budapest. 179 cm, 68 kg. Bp. Postás. 58 mérk. 9 g.
Géczi István. 1944. 3. 16. Sajóörs. 184 cm, 83 kg. Egri SI. 228 mérk.
Juhász István. 1945. 7. 17. Budapest. 180 cm, 74 kg. Saját nevelés. 200 mérk. 24 g.
Horváth Árpád. 1948. 1. 21. Budapest. 186 cm, 83 kg. Gamma. 38 mérk.
Kű Lajos, 1948. 7. 5. Székesfehérvár. 180 cm, 71 kg. Videoton. 63 mérk. 10 g.
Martos Győző, 1949. 12. 15. Budapest, 178 cm, 62 kg. Saját nevelés. 7 mérk.
Megyesi István. 1949. 3. 31. Csánytelek. 179 cm, 70 kg. Bcsabai VTSK 80 mérk. 1 g.
Mucha József. 1951. 10. 25. Dorog. 175 cm, 71 kg. Dorog. 69 mérk. 5 g.
Páncsics Miklós. 1944. 2. 4. Gara. 185 cm, 83 kg. Saját nevelés. 182 mérk. 1 g.
Szőke István. 1947. 2. 13. Budapest, 170 cm, 70 kg. Saját nevelés. 144 mérk. 53 g.
Vépi Péter. 1949. 10. 20. Balatonföldvár. 178 cm, 72 kg. Saját nevelés. 59 mérk. 1 g.
Vörös Béla. 1947. 8. 14. Budapest. 182 cm, 74 kg. BEAC. 3 mérk.

VASAS

Bazsánt József, 1948. 5. 6. Budapest. 178 cm, 73 kg. XIV. ker. KSI, BVSC.
Fábián Tibor, 1946. 6. 26. Budapest. 180 cm, 72 kg. FTC, Budai és Bp. Spartacus, 74 mérk. 2 g.
Gass István. 1952. 8. 22. Putnok. 177 cm, 66 kg. Diósgyőr, 68 mérk. 10 g.
Ihász Kálmán. 1941. 12. 6. Budapest. 174 cm, 72 kg. Postás SE. 337 mérk. 19 g.
Kovács Ferenc, 1950. 5. 9. Budapest. 174 cm, 72 kg. Saját nevelés, de játszott az Egerben. 50 mérk. 13 g.
Kovács Ernő. 1952. 10. 27. Csorna. 172 cm, 69 kg. Csorna. 18 mérk. 1 g.
Komjáti András, Budapest, 1953. 11. 20. 172 cm, 69 kg. Győri Dózsa. 5 mérk. 1 g.
Lakinger Lajos. 1943. 5. 23. Ősi. 180 cm, 73 kg. Veszpr. Haladás, Várpalota, MTK, Eger. 123 mérk. 7 g.
Mészáros Ferenc, 1950. 4. 11. Budapest, 183 cm, 69 kg. Egyetértés 27 mérk.
Müller Sándor, 1948. 9. 21. Budapest. 181 cm, 64 kg. III. ker. TTVE. 95 mérk. 16 g.
Pupos János. 1953. 1. 12. Budapest. 174 cm, 72 kg. Elektromos. 9 mérk. 3 g.
Puskás Lajos dr. 1944. 8. 13. Tetétlen. 174 cm, 71 kg. DVSC. 265 mérk. 147 g.
Szabó Sándor. 1948. 7. 15. Bene (Szovjetunió). 176 cm, 75 kg. Haladás. 119 mérk. 28 g.
Szőke István. 1950. 11. 18. Bázakerettye. 178 cm, 71 kg. Bázakeretytye, Olajbányász (Nagykanizsa), 27 mérk.
Tamás Gyula. 1941. 11. 12. Diósgyőr. 184 cm, 75 kg. DVTK, Di. Bányász. 210 mérk.
Tóth Bálint. 1950. 2. 11. Budapest. 176 cm, 69 kg. Saját nevelés. 41 mérk. 13 g.
Török Péter. 1951. 4. 18. Hanarcs. 175 cm, 65 kg. Csepeli Papír. 70 mérk. 4 g.
Váradi Béla. 1953. 4. 12. Gömörszöllős. 184 cm. 79 kg. Putnoki Bányász, Ózd. 27 mérk. 14 g.
Vidáts Csaba. 1947. 11. 21. Szőny. 180 cm, 72 kg. Szőnyi Olaj. Tatabánya, Szolnoki MTE, 114 mérk. 24 g.

VIDEOTON

Bodnár László. 1941. 4. 28. Nagykanizsa. 185 cm, 75 kg. Olajbányász. (Nagykanizsa) 28 mérk. 4 g.
Burka Imre. 1945. 5. 5. Kunszentmárton. 177 cm, 77 kg. Saját nevelés. 81 mérk. 4 g.
Csukovics László. 1947. 9. 20. Szfehérvár. 168 cm, 64 kg. Saját nevelés. 55 mérk. 9 g.
Fejes Gábor. 1947. 4. 8. Budapest. 175 cm, 71 kg. Siófok. Ú. Dózsa. 102 mérk. 1 g.
Hartyáni Gábor. 1947. 11. 23. Újpest. 176 cm, 70 kg. Ú. Dózsa. 46 mérk. 4 g.
Karsai László. 1947. 12. 5. Budapest. 179 cm, 71 kg. MTK. 110 mérk. 31 g.
Kácsor Attila. 1948. 3. 15. Feldebrő. 182 cm, 78 kg. Bp. Spartacus. 10 mérk.
Kovács József. 1949. 6. 20. Balatonlelle. 179 cm, 78 kg. Saját nevelés. 81 mérk. 1 g.
Magyar Gábor. 1948. 3. 24. Nyíregyháza. 176 cm, 72 kg. DVSC. 24 mérk.
Mester István. 1945. 7. 11. Székesfehérvár. 178 cm, 70 kg. Szfehérvári MÁV. 61 mérk. 1 g.
Miskei László. 1951. 7. 29. Székesfehérvár, 175 cm, 72 kg. Saját nevelés. 2 mérk.

(Kabáczy Szilárd felvétele)

A REMÉNYT NEM ADTAM FEL

— *Sohasem akartam labdarúgó lenni, gyermekkoromban is csak passzióból játszottam. A stúdiumok vonzottak elsősorban. 4,5-es érettségim révén felvettek az állatorvosi egyetemre, de... sok minden közrejátszott abban, hogy másfél év után kikerültem onnan. Később a jogi karra jelentkeztem, oda viszont nem vettek fel* — mondja *Szalmásy Tamás.*

Az egykori pápai gimnazista két éves pesti kitérővel jutott vissza a dunántúli diákvárosba. Először, már 16 éves korában, a Pápai Spartacus megyei I. osztályú csapatában, majd Pesten — két évig — a BEAC-ban játszott. Amikor Pápára visszakerült és a Veszprém megyei bajnokságban küzdő Ezüst Nyíl csapatában szerepelt, hamar felfigyeltek rá! Ő a Videotont választotta, s a leszerelés után, mint kétszeres megyei gólkirály „vonult be" az egykori koronázó városba, Fehérvárra.

— *1970 tavaszán játszottam először az NB I-ben, a Dunaújváros elleni 1:1-es mérkőzésen. A gólt is én lőttem. Amit ma tudok, azt akkori edzőmnek, Kovács Imrének köszönhetem. Kalocsay dr.-nál első számú kispados voltam. Önbizalmam alaposan megcsappant, de az idén tavaszal újra magamra találtam. A Ferencváros ellen 4:3-ra győztünk, két gólt rúgtam Géczinek. Majd az SBTC hét gólt kapott Fehérvárott, s a hétből hármat én szereztem... A reményt, hogy a jogot elvégezhetem, még nem adtam fel, 26 éves vagyok, nyáron megnősültem, új lakásunkban most rendezkedünk be. Feleségem is a Videotonban dolgozik, beszél angolul, nyelvvizsga előtt áll. Én sem szeretnék lemaradni...*

(Szabó István felvétele)

A GÓLGYÁROS

Él, hal a játékért, nagyon tud örülni a gólnak. Elsősorban persze annak a gólnak, amit ő rúg vagy fejel. A múltban — mivel viszonylag sok gólt ért el — gyakran örülhetett. Így volt ez már az 1970-71-es bajnoki évben is. Az 1971-72. évi NB II-ben pedig nem kevesebbszer, mint 28-szor ugorhatott a levegőbe Kiss Tibor, az NB II gólkirálya, a Miskolci VSC volt kitűnő csatára. A Bp. Honvédban is hamar bebizonyította, hogy a labda két osztállyal feljebb is kerek, s ugyanúgy bejut a hálóba, mint két osztállyal lejjebb. Góllal mutatkozott be miskolci újonc korában az MVSC-ben, s búcsúzóul ez év június 25-én két gólt helyezett el a Váci Híradás hálójába. Góllal mutatkozott be új csapatában, a Bp. Honvédban is a nyári portyán. Régi edzője, Szentmarjay Tibor szerint igen nagy tehetség a 25 éves Kiss Tibor. Új edzője, Mészáros József véleménye: *A Bp. Honvéd megtalálhatja végre benne azt a csatárt, akit oly régen keres.* Kiss Tibor ugyanis minden idegszálával gólra tör, minden helyzetben a kaput keresi, s ami magyar pályán nagyon ritka, 25-30 m-ről is úgy lő, ahogy kevés csatárunk. Még nem kész játékos. Akad hiányossága. Elsősorban az, hogy egylábas. Jobb lábbal negyedét nem tudja annak, amit bal-lal. Márpedig az egylábas labdarúgó többnyire olyan, mint a fogatlan oroszlán. Ha javul a jobb lába, s a második 45 percet is bírni fogja, Kiss Tibornak sokat tapsolhat majd a kispestiek lelkes szurkoló tábora.

Nagy II János. 1947. 11. 23. Debrecen. 170 cm, 68 kg. Debr. Kinizsi. 74 mérk. 12 g.
Nagy III János. 1950. 8. 3. Szfehérvár. 184 cm, 75 kg. Saját nevelés. 60 mérk. 1 g.
Nyitrai Ferenc, 1949. 12. 3. Kalocsa. 178 cm, 73 kg. Kalocsai VTSK. 3 mérk.
Szabó István. 1949. 9. 9. Tiszakürt. 178 cm, 74 kg. Dorog. 53 mérk.
Szabó II Károly, 1948. 11. 19. Szfehérvár, 174 cm, 74 kg. Saját nevelés. Játszott a Debr. Honvédban is. 40 mérk. 1 g.
Szalmásy Tamás, 1946. 5. 6. Pápa. 168 cm, 65 kg. Pápai Spart., BEAC, Ezüst Nyíl SE. 37 mérk. 11 g.
Tieber László. 1949. 8. 30. Sárszentmihály. 173 cm, 68 kg. Saját nevelés. Játszott: a Szfehérvári Spartacus, MÁV, a Kossuth KFSE és a Bp. Honvéd csapatában is. 12 mérk.
Wollek Tibor. 1947. 10. 7. Budapest. 179 cm, 78 kg. EVTK, Kossuth KFSE, 74 mérk. 28 g.

MTK

Becsei József. 1950. 10. 10. Budapest. 175 cm, 68 kg. BVSC. 63 mérk. 20 g.
Berecz Zoltán. 1953. 4. 2. Szolnok. 172 cm, 62 kg. KSI. 3 mérk.
Borsó János. 1953. 4. 18. Pécs. 185 cm. 75 kg. Saját nevelés. 16 mérk. 1 g.
Brünyi Béla. 1948. 4. 17. Maglód. 186 cm, 80 kg. Saját nevelés. 38 mérk.
Dunai Lajos. 1942. 11. 29. Budapest. 182 cm, 73 kg. Csillaghegyi Tégla, Csillaghegyi MTE, III. ker. TTVE. 175 mérk. 20 g.
Csetényi Csaba. 1943. 5. 9. Kalocsa. 179 cm, 69 kg. Sashalom, Egyetértés. 171 mérk. 3 g.
Csorna László. 1951. 11. 15. Szőny. 176 cm, 68 kg. Almásfüzitő, Esztergomi Vasas. 38 mérk. 1 g.
Hajdú József. 1946. 3. 22. Budapest. 177 cm, 65 kg. M. Kábel, MTK, Főv. Autóbusz. 89 mérk.
Kanász József. 1954. 3. 15. Budapest. 182 cm, 78 kg. Óbudai Tégla, III. ker. TTVE. 20 mérk.
Kiss Tibor. 1949. 10. 11. Budapest. 180 cm, 78 kg. Bp. Spartacus. 86 mérk. 18 g.
Kermanidisz Panaitosz. 1950. 7. 14. Gzozewecz (Lengyelország). 179 cm, 71 kg. Bp. Kőolaj, KISTEXT. 13 mérk. 2 g.
Koritár Lajos. 1949. 6. 15. Budapest. 176 cm, 74 kg. Saját nevelés. 48 mérk. 6 g.
Kovács Béla. 1952. 8. 9. Budapest. 175 cm, 73 kg. Alberttelepi Bányász. 30 mérk. 4 g.
Kunszt Jenő. 1952. 2. 2. Budapest. 172 cm, 67 kg. III. ker. TTVE. 52 mérk. 11 g.
Mezei Béla. 1949. 2. 21. Budapest. 170 cm, 63 kg. Autóbusz, FTC, Volán. 23 mérk. 1 g.
Oborzil Sándor. 1942. 10. 15. Budapest. 178 cm, 66 kg. Bp. Honvéd, Egyetértés, Dorog. 169 mérk. 18 g.
Rab Péter. 1947. 2. 16. Gödöllő. 168 cm, 69 kg. FTC, Főv. Autóbusz. Kossuth KFSE, 23 mérk.

Sárközi István. 1947. 10. 21. Jászberény. 172 cm, 68 kg. Lehel SE, Eger. 124 mérk. 19 g.
Strasszer László. 1944. 2. 28. Budapest. 182 cm, 76 kg. Vasas, Bp. Spartacus. 97 mérk. 1 g.
Török József. 1944. 4. 18. Budapest. 178 cm, 69 kg. Saját nevelés. 195 mérk. 17 g.

SZEGEDI EOL

Antal Péter. 1948. 12. 3. Budapest, 180 cm, 74 kg. Vasas. 19 mérk. 1 g.
Bánfalvi Sándor. 1946. 10. 15. Nógrádverőce. 175 cm, 72 kg. Váci SE, Komló. 81 mérk.
Bencze János. 1952. 1. 22. Abod. 175 cm, 75 kg. Diósgyőr. 10 mérk.
Berkes István. 1950. 7. 6. Szombathely. 182 cm, 76 kg. 23 mérk. 3 g.
Emődi Attila. 1952. 3. 26. Mezőhegyes. 179 cm, 74 kg. Saját nevelés. 10 mérk.
Gujdár Sándor. 1951. 11. 8. Szentes. 184 cm, 70 kg. Szentes.
Heidrich Gábor. 1945. 8. 6. Kompolt. 180 cm, 75 kg. DEAC, SZMTE.
Imri István. 1946. 6. 19. Debrecen, 184 cm, 77 kg. Debreceni VSC. Szolnok, Békéscsaba.
Kozma II György. 1952. 11. 19. Tápé. 179 cm, 70 kg. Saját nevelés. 6 mérk.
Magyar I György. 1948. 12. 20. Csanádpalota. 183 cm, 77 kg. Újszegedi TC. 30 mérk.
Magyar II Tibor. 1950. 6. 7. Csanádpalota. 175 cm, 76 kg. Szegedi Kender, Sz. Dózsa.
Pataky Miklós. 1944. 12. 4. Fél. 172 cm, 66 kg. Nagymányok, Komló. 84 mérk. 15 g.
Szeghalmi Zoltán. 1955. 1. 13. Hódmezővásárhely. 176 cm, 72 kg. Hódmezővásárhely.
Varga Gyula. 1948. 4. 11. Budapest, 181 cm, 70 kg. Bp. Honvéd. 22 mérk. 1 g.
Vass Ferenc. 1947. 9. 9. Kiskunfélegyháza. 191 cm, 83 kg. Kfélegyh. Vasutas és Vasas. 100 mérk. 21 g.
Várhelyi III Péter. 1944. 9. 6. Recsk. 179 cm, 71 kg. Misk. MTE. Borsodi Bányász, Szeg. Honvéd. 81 mérk.
Virágh Ernő. 1953. 5. 30. Szeged, 178 cm, 70 kg. Sz. Spartacus.
Zámbori Mihály. 1952. 10. 26. Tiszakécske. 170 cm, 60 kg. Szentesi Vízmű.

ZALAEGERSZEGI TE

Bita József. 1943. 10. 24. Győrfiszeg. 175 cm. 72 kg. Olajbányász (Nagykanizsa).
Bolemányi János. 1944. 9. 15. Kiskőrös. 185 cm. 78 kg. Pénzügyőr, Vasas 10.
Déri László. 1950. 6. 26. Zalaegerszeg. 180 cm, 76 kg. Z. Dózsa.
Filó László. 1946. 11. 21. Lenti. 172 cm. 71 kg. Nagykanizsai Dózsa.
Gáspár Gyula. 1953. 2. 9. Zalaegerszeg. 179 cm. 73 kg. Z. Előre.
Józsi György. 1949. 10. 20. Zalaegerszeg. 176 cm. 70 kg. Olajbányász (Nagykanizsa).
Kocsis Tamás. 1946. 10. 17. Pásztori. 175 cm. 75 kg. Keszthely.
Márkus Ferenc. 1947. 11. 23. Buda-

pest. 174 cm. 70 kg. Kecskemét, Tatabánya, Szállítók, Kossuth KFSE. 5 mérk.

Mihalecz István. 1947. 6. 16. Zalaegerszeg. 189 cm. 79 kg. Z. Dózsa.

Molnár László. 1949. 6. 28. Kalaznó. 182 cm. 75 kg. Kaposv., Bp. Honvéd. 32 mérk.

Papp Antal. 1948. 11. 3. Zalatárnok. 184 cm. 81 kg. Saját nevelés.

Prokisch Károly. 1941. 1. 8. Berettyóújfalu. 175 cm. 73 kg. Z. Dózsa.

Rácz László. 1949. 5. 21. Sátoraljaújhely. 174 cm. 70 kg. Kazincbarcika, Zala. Dózsa.

Szabó Rezső. 1942. 3. 21. Zalaegerszeg. 180 cm, 74 kg. Székesfehérvár.

Szimacsek Tibor. 1950. 8. 9. Pápa. 172 cm. 64 kg. Pápai Textiles, Dunaújváros. 29 mérk. 3 g.

Tóth Gyula. 1945. 3. 4. Salomvár. 172 cm. 69 kg. Salomvár, Haladás, Bp. Honvéd. 118 mérk., 5 g.

Tóth I József. 1941. 7. 9. Zalaegerszeg. 168 cm. 67 kg. DVSC.

Vörös István. 1944. 1. 5. Budapest. 185 cm. 77 kg. Komló.

Összeállította:

Boskovics Jenő

(Folytatjuk)

A rajt egy meglepetése: Vasas—Újpesti Dózsa 3:0. Az egyik mozgalmas jelenet. (MTT Foto, Szebellédy Géza felvétele)

TIZENEGYESEK

— Védtem, ami védhető, de aztán 11-est ítélt ellenünk a játékvezető... Ez volt az első mérkőzésem, s az első gól, amit kaptam. Még 1963-ban, az NB II-ben történt Nyíregyházán, mert akkor ott játszottam, s 16 éves voltam. Velem szinte minden évben történt valami nagy dolog, néha nem is egy! 1965-ben már az NB I-ben védtem és novemberben porccal operáltak. Sikerült! 1967-ben, 20 évesen megnősültem. Mostanában a három éves kislányommal és feleségemmel együtt örülünk vagy bánkódunk. 1969-ben ismét műtőasztalra kerültem. Újra porccal. Eiben dr. rendbehozott.

Az 1971—72-ben az NB I legjobb kapusa volt, az utolsó két mérkőzésen mindkétszer a forduló kimagaslóan legjobb kapusteljesítményét nyújtotta Buús György. És mert első bajnoki gólját 11-esből kapta, elhatározta, hogy megtanul büntetőt rúgni. A tavaszi idényben három 11-esből rúgott góllal felkerült a góllövő listára is. Az újpestiek elleni 11-es gól jött a legjobbkor, hiszen 1:0-ra vezetett a Dózsa, a kapus Buús egyenlített, végül 2:1-re győzött a Komlói Bányász. Állandóan tanul, 25 éves és a TF oktatói tanfolyamának a hallgatója. Legszomorúbb napja a Crvena Zvezda elleni tavalyi, komlói KEK-mérkőzéshez fűződik. Buús egy hétig búsult.

— Legalább három gólban benne voltam...

Egy héttel később a visszavágón óriási bravúrral védett, s Belgrádban komlói győzelem született.

Ez viszont eddig a legszebb napja.

A négy portré írója:

Nagy József

A Szeged szeretne letelepedni

„Mögmondtam, hogy bajnok lösz a SZEOL!" — a testes atyafi töröl még egyet szénfekete bajuszán, s oly büszkén néz szét a villamosban, mintha minden győztes gólt ő ragasztott volna be az ellenfelek hálójába.

Semmi kétség — igazán Szegeden vagyok.

A sok napos eső után végre az ég is tisztulóban, csak néhány rojtosszélű felhő foltozza a boltozatot, de már napfény zuhog ránk. És az öregek ismét kiülnek a Széchenyi tér padjaira, testüket melengetni a napnál, lelküket a korzózó szép, fiatal lányoknál. És emlékezni, „amikor a Bástya 1926-ban"... „amikor a Szeged 1935-ben" ... „amikor a Szeged 1941-ben"...

Idézgetik, idézgetik a „régi, szép napokat" — kicsit saját ifjúságukat is —, de mindenképpen azokat a napokat, amikor a legjobb szegedi labdarúgók még nem ingáztak évről évre két osztály között.

Aztán néhány óra múlva a SZEOL sportirodájában *dr. Nagy Lajos*, tanszékvezető egyetemi tanár, a SZEOL elnöke így fogalmaz:

— *A mi bajunk esztendők óta az, hogy csapatunk jobb az NB I B, de rosszabb az NB I-es szintnél. Ezért van az, hogy egyik évben felkerülünk, a másikban kihullunk. És a vezetésnek eddig még nem sikerült elérnie, hogy olyan együttes kovácsolódjon össze, amely képes megbízható NB I-es csapattá válni. Talán az idén?!...*

●

A SZEOL az 1971—72-es bajnokságban valóban szinte végig biztos feljutónak látszott, és senkit sem lepett meg, amikor is végül a SZEOL megnyerte az NB I B bajnokságát.

Az 1971-es ősz még szoros élmezőnyt hozott, fájó idénybúcsúztatóval: Dunaújvárosi Kohász — SZEOL 3:0. De az élen már a szegediek álltak:

1. SZEOL	17	12	2	3	40-20	26
2. ZTE	17	10	5	2	34-14	25
3. D. Kohász	17	9	6	2	22- 9	24

1972 tavaszán sem szerzett több pontot a SZEOL, sőt, kettővel kevesebbet, de a vetélytársak is elvérzettek, keresztbe verték egymást, és így a legkevésbé szeszélyes két egyegyüttes az élen maradt. Kialakult hát a szegedi boldogságot hozó végeredmény, amely szerint a SZEOL és a ZTE kimagaslott az NB I B-s mezőnyből:

1. SZEOL	34	21	8	5	75-38	50
2. ZTE	34	21	7	6	62-26	49
3. DVSC	34	17	9	8	42-32	43

A 18 góljával legeredményesebb szegedi csatár, *Vass Feri*, jelenlegi csapatkapitány, így pillant e számok mögé:

— *Nagyon megizzadtunk a visszajutásért, mert annyival nem voltunk jobb csapat öt-hat másiknál, hogy sima legyen a bajnokságunk. Végül is sokat számított az, hogy együttesünk javarészének már NB I-es tapasztalata volt. De legalább annyit, hogy az ellenfelek keresztbe verték egymást és a hazai pályán jól szerepeltünk...*

●

Szűcs György mesteredző:

— *Fél esztendő előnyünk volt mindenki mással szemben, hiszen, amikor 1970 végén szinte bizonyossá vált, hogy nem tudunk megkapaszkodni az NB I-ben, elkezdtünk az NB I B-re készülni. Úgy edzettük, úgy formáltuk a csapatot 1971 tavaszától, hogy az képes legyen a visszajutásra, sőt, utána az NB I-ben maradásra is. Emeltük a mércét, megszigorítottuk a követelményeket. Nemcsak a pályán, hanem a magánéletben is. Ha kellett, büntettünk, ha kellett, jutalmaztunk. Végülis fegyelmezettebb, küzdőképesebb lett a csapat. Sőt, labdarúgóink technikailag is javultak... Igyekeztünk néhány fiatal játékost is beépíteni, így például Virághot, Emődit, Zámborit, Kajtárt, Gujdárt, Kozma II-t és Ladányit. Virágh teljesen beérett, 28 alkalommal játszott. De sokat fejlődött Kozma II is. A régebbiek közül Magyar és Berkes fejlődésével voltam még elégedett... Ha viszont az egyes csapatrészeket külön-külön vizsgálom, már több gond akad. A középpályások nyújtották a legtöbbet. Igaz, itt vannak legjobbjaink. Sajnos, ők is ingadozó formát mutattak... Védelmünk sok gólt kapott, sebezhető volt. Különösen középen és jobb oldalt. De, ami a jövőt illeti, Várhelyi III feljavult. Heidrich személyében új középhátvédet igazoltunk. Tőlük azt várom, hogy védelmünk az NB I-ben megbízhatóbb legyen... A 75 gól ellenére támadósorunk nyújtotta a leggyengébb átlagot. Igaz, nem egyszer kénytelenek voltunk 2-3 középpályást is szerepeltetni ebben a sorban... Talán az új bajnokságban ez a csapatrész is jobb lesz. Antal, Szeghalmi és Imri személyében tehetséges csatárokat igazoltunk. A balszerencse, persze, itt is üldöz bennünket. Imrit májusban megműtötték. Nem tudom, mikor lesz teljes értékű játékos. Így aztán alighanem a következő csapattal játsszuk végig az őszi szezont: Bencze — Várhelyi III, Heidrich, Magyar I, Virágh — Varga (Pataky), Bánfalvi — Kozma II, Antal, Vass, Berkes... De Jósa és Szeghalmi is versenyben van valamelyik posztra. És természetesen Imri is, ha teljesen rendbejön.*

●

Három vélemény:

Dr. Ozvald Imre, a városi pártbizottság titkára:

— *A SZEOL-nak bent kell maradnia az NB I-ben, s ehhez Szeged városa, Szeged labdarúgást szerető közönsége minden törvényes, becsületes erkölcsi és anyagi támogatást megad. Elvégre erre köteleznek bennünket a szegedi labdarúgás hagyományai csakúgy, mint a város jövője...*

Heidrich Gábor újonc, középhátvéd:

— *Jó csapat leszünk, nagyon igyekszünk majd, s azt hiszem, sikerül végre „letelepednünk" az NB I-ben. Elvégre nem vagyunk gyengébbnek az Egyetértésnél, a DVTK-nál, a ZTE-nél, a Komlónál, esetleg még a Pécsi Dózsánál sem...*

Imri István újonc csatár:

— *Lehet, hogy az átlagnál borúlátóbb vagyok, de nagyon nehéz lesz bentmaradni. Az NB I más osztály, nagy követelményekkel. Nagyon össze kell fognunk ahhoz, hogy bentmaradjunk...*

●

Azt hiszem, ez a bizonyos „összefogás" valóban a legfontosabb tényezők egyike. Annál is inkább, mivel 1972 tavaszától bizonyos nézeteltérések támadtak az edző és a szakosztályvezetés között. Az egyesület vezetése átszervezte a szakosztályvezetést, erőnléti edzőt szerződtetett a csapathoz stb, stb. De, úgy tűnik, a viharok még nem csitultak el teljesen.

Szeged pedig szeretne letelepedni az NB I-ben.

Rózsa András

NEMZETKÖZI VIZEKEN

1. Amióta megalakultak a kontinentális szövetségek, azóta a FIFA tevékenysége egyre inkább *a szervezeti és az elvi munkában merül ki.* Gyakorlatilag csak a VB és az olimpiai torna rendezése jelent számára operatív feladatot. S ez nem is csodálható, hiszen a FIFA *olyan óriási nemzetközi szervezetté vált, amelyhez fogható nincs még egy a világon: 140 tagja van.* Ilyen hatalmas és az egész földtekét átfogó szerv nem is tudná betölteni a kontinentális tornák rendezőjének a szerepét. Ha csak úgy nem, hogy önmaga kebelében alakítania ki kontinentális csoportokat. Ehelyett önálló kontinentális szövetségek alakultak. Ezek átvették az UEFA gyakorlatát és *rendszeresen kiírják a bajnokok tornáját, valamint a nemzetek bajnokságát.* Egyes kontinenseken ifjúsági tornát is rendeznek.

2. A FIFA bevételeinek 75%-át az európai szövetségek adják. Az UEFA nem tart igényt semmiféle támogatásra sem, s így a világszervezet maradéktalanul eleget tud tenni első számú kötelezettségének, *a labdarúgósport fejlesztésének a fejlődő országokban.* Szervezési tapasztalatokat ad át, vezető edzők számára rendez tanfolyamot, játékvezetőket képez ki — Szilágyi György, a magyar Játékvezető Bizottság elnöke rendszeresen előad ezeken a stúdiumokon-, ifjúsági tornákat dotál, fedezi egyik-másik kontinentális szövetség személyzeti kiadásait és így tovább.

3. A FIFA tehát hasznos és gyümölcsöztető munkát végez, nem lehet azonban ugyanezt elmondani a kongresszusokról, amelyek *a kontinensek elvtelen és logikátlan marakodásának színterévé lettek.* Az augusztusi FIFA-kongresszuson a legésszerűbb határozatok egymás után buktak meg a szavazáson, kicsinyes kontinentális presztízs okok miatt. S bár mindegyik fél tarthatatlannak nevezi ezt a „patt-helyzetet", *senki sem hisz benne, hogy a közeli jövőben konstruktív munkát fog végezni a FIFA kongresszusa.*

4. Mint ismeretes, 1978-ban Argentína rendezi meg a VB-t Az argentin szövetség *olyan javaslatot terjesztett a kongreszus elé, hogy a 16-os mezőny létszámát emeljék fel 24-re.* Az UEFA júniusi bécsi kongresszusa megtárgyalta ezt a lehetőséget és az argentin javaslatot *egyhangúan elvetette.* Az európai ellenvélemény két alapvető érvre épült: A) ha felemelnék a létszámot, az *a minőség rovására* történne; nyolc új csapatból ugyanis valószínűleg *csak négy jönne Európából,* a másik négy már nem képviselne „VB-játékerőt", B) az NSZK-beli torna már 25 napig tart, nyolc új résztvevő esetén *több mint egy hónapig húzódna el a döntő,* s ezt az európai szövetségek egyesületeikkel sohasem tudnák elfogadtatni. A FIFA kongresszuson nyilvánvalóvá lett, hogy az európai szövetségek ellenszavazataival *Argentína javaslata nem kapja meg a kétharmados szótöbbséget.* Erre az argentínok viszszavonták a javaslatot. A kontinensek elnökeinek tanácskozásán viszont egy módosított indítványt nyújtottak be. *Ne 24, hanem 20 legyen a döntő résztvevőinek a száma.* Ez csak annyiban módosítaná a játékrendet, hogy 4 x 4-es csoportok helyett 4x5-ösöket alakítanának ki és az első kettő menne tovább. Ezután már minden úgy folytatódna, mint a 16 résztvevővel. Stanley Rous, a FIFA elnöke, szemmel láthatóan támogatta ezt a javaslatot és megszavaztatta a kontinensek elnökeit, akik *egymás után adták le voksukat a 20 résztvevő mellett.* Egyedül én nem nyilatkoztam Európa nevében, hiszen csak egyféle felhatalmazásom volt: szólaljak fel a 24 ellen. Az UEFA márciusi kongresszusa foglal majd ebben állást. Valószínűnek látszik azonban, hogy *a módosított argentin javaslatot elfogadja az 1974-es FIFA kongresszus* és Argentínában már 20 csapat veszt részt a döntő küzdelmeiben.

5. Mindig sérelmeztem a VB játékrendszerében azt a szabályt, hogy minden kontinens *súlyának megfelelő arányban* részesül a döntő 16 helyéből (illetve a 14-ből, hiszen a rendező ország és a védő *hivatalból* bejut a 16 közé). Ez a kontingensrendszer *sportszerűtlen és meghamisítja a kupa-szisztéma alapelvét,* hogy tudniillik „kiütéses" módszerel valóban a legjobb 16 maradjon állva. A mostani rossz rendszer miatt kerülhet aztán be Kolumbia, vagy Izrael a „legjobb" 16 közé, Skócia, Jugoszlávia, Spanyolország, Csehszlovákia — hogy csak kapásból említsek néhány országot — *viszont kívülről szemléli a döntőt.* Ezt mindenképen sportszerűtlennek tartom. Az UEFA vezetői tárgyalásokat kezdtek Tessemával, az afrikai kontinens elnökével arról, hogy *sorsolják össze a kontinensek csapatait.* Az UEFA anyagilag dotálja azt az európai szövetséget, amely a nagy távolság miatt ráfizet a selejtező mérkőzésre, a FIFA pedig tegye ugyanezt az ázsiai és afrikai szövetségekkel. Elmondtuk Tessemának, hogy *ez a sorsolási rendszer új vérkeringést hozna a fejlődő országok labdarúgósportjába és sokat jelentene mind a színvonal emelkedése, mind a sportág népszerűsítése terén.* Egyetértett. A tárgyalások mégis megszakadtak, mert végső soron *nem mondott le Afrika kontingenséről* a 16 között. Így pedig az egész csak fából vaskarika lenne.

6. Hogy a FIFA kongresszusokon a terméketlen és az egész sportágat hátráltató presztízscsatározások megszűnjenek, teljesen egyetértettem Stanley Rous-szal abban, hogy *többet kell magával a játékkal foglalkozni.* Nemcsak a FIFA-nak, de az UEFA-nak is elsőrendű kötelessége lenne a *legkorszerűbb edzésmódszerek terjesztése.* De egyik szerv sem csinálja. S itt érdemes egy pillanatra megállni. Sok külföldi mérkőzést látok és csaknem minden külföldi utamon végignézek egy-két edzést. Természetesen nem vaktában, hanem kiválasztom azt az edzőt, akiről feltételezem, hogy újat csinál, vagy a helyi szakemberektől kérek útbaigazítást, kiket nézzek meg. Már több magyar edző említette, de azért én is alá szeretném húzni, hogy *a fejlett labdarúgóországokban az edzések időtartama rövidebb, mint nálunk, tartalma azonban sokkal sűrítettebb és nehezebb.* Ezt azért tartom én is szükségesnek megjegyezni, mert bár egyik-másik külföldet járt edzőnk ezt megjegyzi, *de nem szívleli meg.*

7. Még egy teljesen új vonás jelentkezik a nemzetközi labdarúgásban. *A profi egyesületek egyre nagyobb gondot fordítanak a gyerek-futballra.* Kétféle módszert alkalmaznak. Vegyük először a Glasgow Rangers és az Internazionale példáját, mint *prototípust.* Ez a két klub a nevelésre szánt pénzt *más kluboknál fekteti be.* Vagyis több alacsonyabb osztályú klubot dotálnak, s ennek fejében *„lefölözhetik"* a termést, vagyis a kiemelkedő tehetségeket elvihetik. Ugyanakkor a nevelő kisegyesület is jól jár, hiszen *jónéhány tehetséges játékost megtarthat, vagy eladhat.* A Glasgow Rangers vezetőivel a barcelonai kupadöntő alkalmával tárgyaltam, s szerintük ez a módszer be fog válni. Nekik eddig 3 ifjúsági és 3 gyermek csapatuk volt. Most egy sincs, viszont 9 egyesülettel működnek együtt, ami 24 gyermek- és 18 ifjúsági csapatot jelent. *Tehát a számtani törvény értelmében nagyobb esélyük van, hogy tehetséges játékosokhoz jussanak.* Sokat gondolkoztam azon, hogy be lehetne-e nálunk is hasonló rendszert vezetni. Egy az egyhez bizonyára nem lehetne a mintát lemásolni, de közelíthetnénk az NDK szervezési formájához, *amely a vezető kluboknak bizonyos területeket, rajonokat „adományoz".* Ezen belül, a vezető klub minden nehézség nélkül igazolhat át játékost. Én az anyagi támogatást inkább az *általános iskolák bajnokságának képzelném el.* Erre múlhatatlanul szükség lenne, nem utolsósorban a labdarúgás népszerűsítése miatt is.

Barcs Sándor

KÍSÉRŐZENE

Makacs tartalék

— Kérem, állítson be engem. Vasárnap játszani szeretnék. Győzni fogunk, érzem. Talán gólt rúgok, lehet, nem biztos...

Ez a fiú megbolondult. Nemrég kísérletezett vele. A sérült kedvenc helyett játszott. Mi tagadás, leégett. Tíz percbe se telt, rongyszaga volt. Le kellett hívni. És micsoda cirkuszt csinált! Alig akart lejönni. Karonfogva vezették, mint egy primadonnát... És mit művelt az öltözőben? Hogy ő sosem mutathatja meg, alig lendül bele, már jöhet le, ingázik. Hogy tavaly őszön is így volt... Így volt? Apinkó feje nem káptalan. Ki tudja? Lehet... De mért bömböl? Ő nem süket. Vagy nem bömböl, ő ideges?... De mitől? A vasárnapi egy sima meccs. Mégis, rossz az előérzete... Méghogy ő megmutatná. Hiszen ránkférne... De éppen te, Tojáshéjülepű?

Ez szerdán volt. Csütörtökön vakbéltünetekkel kórházba került a multkori sérült.

Szombat reggel csengetnek. A leégett tartalék, a kispad bérlője. Elébe áll és mint a szajkó, hétfő óta harmadszor hajtja el a szöveget:

— Kérem, állítson be. A kondim? Azért szavatolok. Még egyszer nem hív le. Én a mester minden szavára figyelek, én emlékszek. (Emlékezem Tojáshéj, akarja kijavítani, de hát nyelvtanár ő vagy klubedző?) Tessen emlékezni, két éve az ifidöntő után mit írt rólam a Sport? A negyedik oldalon, alul, a hirdetés fölött...

Hagyta, hadd beszéljen, az mindig jó. Hogy mit írtak Tojáshéjülepűről a Sportban? Hát lehet ilyet kívánni meccs előtti reggel, két kulcsember nélkül? Legszívesebben kirúgná ezt az őrültet. Csak most ne gurulj be, üzen befelé és amilyen becsületes, nem adja fel, emlékezni próbál... Hiába! Egy szóra se, ha agyonverik se. Pedig az utolsó betűig fogyasztja a Sportot. Megmondja neki? Inkább nem. Hiszen ez, ahogy hadarva itt áll, egy infantilis kisfiú, alig ütközik a szakálla.

— Eddig nem mertem mondani mester, de engem már hívtak a...

— És megmondja: hová? (Apinkónak az ajtó jut eszébe, most kitárhatja és megszabadul tőle. De addigra felszívódott belé egy kisadag kíváncsiság-méreg. „Őrült ez, vagy kisfiú?" Már érdekli a dolog.) — A mesternek emlékeznie kell, én saját nevelés vagyok, apám klubszurkoló, kóruskarmester, én soha más mezt, mint... esküszöm.

Az edző intett. Ez több volt, mint amennyit jelen állapotában kibírt.

— Félórával meccs előtt nálam jelentkezel. Szerelésben!

A tartalékot rakétasebességre kapcsolták. Aligha tudná megmondani, hogyan került kívülre. A mérkőzésig kígyóként tekergőző órákat Apinkó transzban töltötte. Kedves presszója sarokasztalánál ült és süteményt evett. Nem ette, majszolta, sarokházat, krémest, oda se figyelt. Minden idegszálát az a néhány cetli kötötte le, amikre a felállásokat rajzolta. Nagy festők hagyatékában találhatni olyan kusza vázlatokat, melyek az avatatlannak semmit sem mondanak. Annál többet a műtörténésznek. Egyik-másik előtanulmányt később többre tartják a felhasználásával készült műnél. Apinkót cetlis edzőnek csúfolták. Előbb ronggyá, majd zsebébe gyűrte agytornájának vázlatait, mikkel a maga módján az edzői halhatatlanságot ostromolta. Nevek, nyilak, kérdő és felkiáltó jelek virítottak rajtuk. Felfutások és védelembe vonulások útvonalai, büntetőpontok, alattuk az ítéletvégrehajtó neve. Új név, áthuzigálva, újabb nevek. Ahogy az órák telnek, kikinlódta őket. A galacsinokat utánozhatatlan mozdulattal a nadrágzsebébe eregette. Már csak agya őrizte az ábrákat. A többit álmára bízta. Fizekat. A többit álmára bízta.

Rosszul aludt. Arra ébredt, hogy a tartalék nevét olvassa a büntetőt végrehajtó helyén. Egyedül ő „maradt állva". A többiek vörössel vastagon áthúzva. Mi ez? Tréfa? Gúnyolódnak vele? Megitta a maga főzte duplát és a koffein csodát tett. Mint mestersakkozó egy fontos lépésen, mélyen és sokáig gondolkozott. Megkönnyebbülve, frissen ugrott fel. Hátha jelzés volt?... „Ide figyelj öreg Apinkó, rakd be ezt az őrültet. Ne kösd be a szemed. A csapatban így is sok a légüres tér, eggyel több vagy kevesebb... Az ifjítás különben is program..."

Végighallgatta a sugallatot, elolvasta a Sport vésztjósló beharangozóját (ők három harcképtelenről tudtak!), és az utolsó cetlire felírta a kezdő csapatot.

Ha a türelmetlen olvasó azt hiszi, hogy a meccset egy tizenegyes döntötte el és azt a makacs tartalék lőtte, akkor téved. A futballdramaturgiát nem Arisztotelész írta. Itt az előzmény gyakran mond ellent a végkifejletnek. Büntetőt azon a meccsen nem fújt a bíró. Hősünk a vakbeles mezét húzta fel, sőt gólt is rúgott. Egyet. A saját kapujába! A sors produkál ilyen fintort. Egy mellélőtt labda irányt változtatott a térdén és a hálóba került. A meccs mégse veszett el. Addigra ugyanis már 3:0-ra vezettek. Potyagólokkal bár, de a gól nem ló, nem is nézik a fogát. A szépeket majd máskor lövik be, mondta Apinkó és folyton felugrált a kispadról. Az ember, akit az álma húzott partra. Az őrült fiú összevissza futkározásai közben keményen ütközött két nagymenővel. Ölben vitték le őket, tartalékok jöttek be helyettük. Látni kellett, ahogy bocsánatot kért. A bírónak annyira tetszett, fel se írta, sárgát se mutatott. Hogy ő, igaz lelkére nem akarta, így jött ki a lépés. Higgyük el neki, hiszen kilencven percen át azt se tudta: fiú-e vagy lány? Csak azt, hogy játszik, játszik, végre játszik! Édesapját a lelátón gratulálták. Amikor nem kezelt, ordított: „Zebrának hívjanak szakikám, ha nem marad bent, úgy éljek, bejátsza ez magát a válogatottba is!"

Hát oda bizony nem. Megint egyszer túllőtt az apai önérzet. A csapatból is hamar kikopott. Tehetségéből éppen annyi hiányzott, amennyivel a természetesnél több volt a lelkessége. S bármi furcsa, az is hiba. A tartalékban rúgott tovább, ahogy egy makacs tartalékhoz illik. Apinkó sose tudta meg, mit írt Tojáshéjról a Sport, de mindig elmosolyodott, valahányszor eszébe jutott a mondat: „Engem már hívtak a... de én soha más mezt, mint... esküszöm!" Aztán — ki tudja: miért? — egy kissé elkomolyodva ment tovább. Így van-e? Megszerette volna? Pontosan senki se tudja, de beszélik.

Szolnoki András

Új Vasas – régi edző

Az új Vasasról mindenki úgy beszél futballberkekben, mint a jövő nagy csapatáról. Már ebben a bajnoki évben dobogóra várják, s van aki titkon már a bajnoki címet is odaítéli kedvenceinek. Ezek a jóslások erősen súrolják az elérhetetlenség határát. S ettől óv a mester, Baróti Lajos is.

Jól ismerjük őt. Még játékos korából, aztán a régi Vasasból, majd a szövetségi kapitányi poszton eltöltött évekből, s a Dózsában elért sikeres esztendőkből. És most már tudjuk, hogyan teltek el a perui hónapok is.

— *Rengeteget tanultam, tapasztaltam a másfél évtized során, míg másutt szolgáltam a labdarúgást. Most visszatértem a Vasashoz, első nagy sikereim színhelyére. Nagyon boldog vagyok. A Vasas mindig közel állt a szívemhez. Úgy vélem, a piros-kékeknél fejezem majd be pályafutásomat. Egyelőre erre persze nem is gondolok. A jövő most a fontos, a Vasas jövője.*

— Milyennek ismerte meg az új Vasast?

— *Nagyon szeretem a fiatalokat! Peruban éppen ezért támadt összetűzésem az ottani vezetőkkel, mert a fiatalok mellett törtem lándzsát. Végig kitartottam álláspontom mellett, s természetesen nekem lett igazam. A Vasasban, mire hazajöttem, minden rendeződött. A mostani csapat a jövő jó együttese lesz, ebben biztos vagyok.*

Figyeltük az edzést. Az újak, Bazsánt, Kovács Ferenc, Gass, Szabó Sándor máris úgy játszottak, mintha évek óta a Fáy utcában lennének. A régiek, Ihász, Müller, meg a többiek hamar összebarátkoztak az újonnan jöttekkel, akik közül Szabó és Gass már korábban eljegyezte magát a Vasassal, Kovács pedig visszatért sikerei színhelyére, a Fáy utcába.

— *A mostani tizennyolcas keret három korosztályból tevődik össze* — fejtegette Baróti. — *Tamás, Puskás dr. és Ihász tartozik az idősebbek közé. Aztán van a középosztály, Müller, Fábián, Török, Vidáts, meg a többiek. S a fiatalok, olyanok, mint Váradi Béla, Gass István és még néhányan.*

— Összességében tehát fiatal a csapat — vetettük közbe. — Ez azt jelenti, hogy hajtós, gyors, lelkes lesz a Vasas. Nyomát sem lelik majd a szurkolók a régi öreguras tili-toli játéknak?

— *Mindig a gyors játék híve voltam* — így Baróti. — *De sok türelemre lesz szükség, amíg a Vasas régi hírnevéhez méltóan szerepel a bajnokságban és a nemzetközi porondon.* — *A Vasas 4—3—3-at játszik az őszi idénytől kezdve. Ez a mai labdarúgás elveinek megfelelő hadrend. Megbízható védelem, a kapu előterét is védeni képes, de támadó felfogásban gondolkodó középpályás sor, s olyan előretolt hármas ék, amelyik képes arra, hogy állandóan gólveszélyt jelentsen az ellenfél kapujára.*

— Megtalálta ehhez a legmegfelelőbb játékosokat?

— *Nyáron nem tudtunk úgy készülni, ahogyan szerettük volna. Az olimpiai csapattal volt Török, Vidáts és Váradi. Münchenben közülük Váradi és Vidáts járt, Török, mint ismeretes itthon maradt, mert elég súlyosan megsérült. Mi Spanyolországban portyáztunk augusztus második felében. Túl nehéz ellenfelet kaptunk a felkészülés időszakában. Az uruguay-i Nacional, az Interkontinentális Kupa győztese volt mindjárt az első ellenfelünk. Megvertek minket kétszer is. De — tanulni mindig lehet és kell is, ezt tette a Vasas is.*

Hosszasan elemezte az újak játékát.

— *Gass István remek labdarúgó. Beszélgettem vele éppen eleget. De, a leglényegesebb: miként játszik? Tetszett nekem, hogy mindenben aláveti magát a csapat érdekeinek! Amikor idekerült, azt fejtegettem előtte: A Vasasnak nincsen balszélsője. Vállalta. Azt mondta, hogy Diósgyőrött is játszott azon a poszton. Számára a leglényegesebb, hogy szerepeljen a Vasasban. Szeretem az ilyen felfogásban gondolkodó labdarúgókat.*

— Milyennek látja a pályán?

— *Jó labdarúgó lehet. Van érzéke az összjátékhoz, gyakran jelent veszélyt az ellenfél kapujára. Most húszéves. Minden előtte áll. A Vasasban is, a válogatottban is.*

— Ismerte korábban is?

— *Láttam a Diósgyőrben és az ifi-válogatottban.*

— Kovács Ferenc?

— *Ideális bal oldali középpályás. Tud irányítani, s a kapura is veszélyes. Neki is, akárcsak Gassnak, Vasasszíve van, s ez olyan előny, amely manapság a többiek fölé emeli a most jött újoncokat.*

— Szabó Sándor?

— *Szélsőínséges szinte az egész világ labdarúgása. Szabó vérbeli szélső. Gyors, tud futni, beadásai is használhatók. Az előkészületi mérkőzések során többször is időben érkezett a kapu elé. A Vasas nyeresége lehet. Most 24 éves.*

— Bazsánt Józseftől mit vár?

— *Akárcsak Szabó, ő is 24 esztendős. Van jövője a Vasasban. Ügyesen illeszkedik az összjátékba. Jók az átadásai. De ne feledje senki: NB II-ből jött! Időre van szükség, amíg akklimatizálódik*

Az új csapat mindent megtesz azért, hogy ismét örömmel üljenek a lelátókon azok, akik szeretik a Vasast.

— *Arra kérünk mindenkit, bízzanak bennünk* — mondta Vadász Károly, az új szakosztályvezető. — *Mindenki arra törekszik, hogy a Vasas újra a legjobbakkal vetélkedjen az előkelő helyezésért.*

Vadásznak hinni kell, hiszen az ő vezetésével sikerült olyan bravúrosan a tavaszi hajrá!

Varga Béla

Balról: Baróti, Kovács, Gass és Szabó. (Záhonyi Iván felvétele.)

KAPITÁNYOK

Zalaegerszegi TE (17)

Papp Antal fiatal ember. 1948. november 2-án született. És nagyon ifjú csapatkapitány. Az új idénytől tölti be a tisztséget. Madár Gábor, a nyugalomba vonult csapattárs kezéből vette át a karszalagot. És új azért is, mert az NB I-ben, együttesével azok közé tartozik, akik első alkalommal játszanak a legjobbak között. Számára tehát minden új. Az osztály, a tisztség, a légkör, a felelősség.

Zalai, ízig-vérig!

— Zalatárnokon születtem. Ott kezdtem el játszani, de ez csak afféle ismerkedés volt a focival. Életem akkor vett döntő fordulatot, amikor 1964-ben Zalaegerszegre kerültem a szakközépiskolába. Addig Zalatárnokon csak a járási csapatig jutottam el. Egerszegen új élet kezdődött. Mennyire más volt minden! Jó csapatba kerültem, tervszerű munka várt rám. Most öt esztendeje, jutottam az első csapatba. Akkor Piber Pista bácsi volt az edző. Kemény, de igazságos szakvezetőnek ismertem meg. Mint fiatal játékos eleinte mindent játszottam. Voltam szélsőhátvéd, beállós, aztán kikötöttem a középhátvéd posztján. Nehéz terület, de megpróbálok az NB I-ben is helytállni, remélem sikerül!

Tanulni, fejlődni

Emlékszem egy régi mérkőzésre. A magyar utánpótlás válogatott az NDK csapata ellen lépett pályára Székesfehérvárott. Nem nagyon sikerült a játék, ezért szomorúan hagytuk el a pályát. Tudósításomban talán túlzottan is elmarasztaltam a középhátvédet játszó Papp Antalt. Nagyon a szívére vette a bírálatot. A legközelebbi előkészületi mérkőzésen odaállt az utánpótlás válogatott edzője, Thomann Antal elé, s csak ennyit mondott: *„Anti bácsi, én csak megmaradok Zalaegerszegen, ott másként látják a játékomat. Tessék engem leírni a válogatottból!”* Az edző annak idején elmondta nekünk a szőke középhátvéd vallomását. Tetszett önkritikája. Papp akkor és ott valóban nem ütötte meg a válogatottság szintjét. De vallomása, az, ahogyan felmérte akkori tényleges tudását, megragadott. És most csapatkapitány lett.

— Nehéz feladatot vállalt?

— Igen. Az NB I B-ben néhányszor már helyettesítettem Madár Gabit. De csak annyi volt a feladatom, hogy a középkezdésnél azt mondtam a bírónak, mielőtt feldobta a pénzt: „fej”, vagy „írás”. Ez a könnyű időszak most lejárt. Nehéz hónapok következnek. Nem lesz egyszerű a helytállás!

— Tart tehát az NB I-től? Éppúgy, mint régen az utánpótlás válogatottságtól?

— Az akkori szorongás már régen elmúlt. Az első osztályra Zalaegerszegen tudatosan készültünk. Néhányszor már ott voltunk az NB I kapujában, de akkor még nem értünk be. Most eljött az alkalom.

— Bentmaradnak?

— Ha azzal a gondolattal küzdünk, hogy kiesünk, akkor kísérletet sem tettünk volna arra, hogy az NB I-be jussunk. Most? A régiek és az újak egyaránt megfogadták, hogy mindent megtesznek. Higgyék el, lelkesedésben nem lesz hiány.

A szurkolók

— A szurkolók számítanak erre! A ZTE egyik leglelkesebb nézője, Bakos Miklós. Kemendollárról jár be Zalaegerszegre a mérkőzésekre. Ezt mondta: élete egyik legszebb napja volt, amikor a „ZETE” bejutott az NB I-be. Neki és sokezer társának mit mond a kapitány?

— Kérem, bízzanak bennünk. Tudom, hogy sokszor nem úgy alakul majd a mérkőzés, ahogyan elképzelték, de erről nem tehetünk. Az I. osztályban a csapatok többsége jobb, mint a ZTE! De ha buzdítanak, akkor biztosan sokszor átsegítenek majd minket a holtponton. Olyan lelátó épült, amely szinte párját ritkítja hazánkba. 17 ezren, később 25 ezren férnek majd el a lelátókon. Nincs futópálya Zalaegerszegen, így egészen közel van a játéktér, a kaputól például öt méterre. Így valósággal „belekiabálhatják” csapatunkba a győzelmet a nézők.

Fordítottunk a beszélgetésen. Érdekelt, hogy a jó alakú, ízig-vérig zalai középhátvéd mit csinál magánéletében? Megtudtuk, hogy a Zalaegerszegi Kerámia és Cserépipari Vállalat szállítási részlegénél dolgozik. És, társai rábeszélésére tanul. Elvégezte a szakközépiskolát, amely arra képesítette, hogy mezőgazdasági gépszerelő szakmunkás legyen, most új szakma elsajátítását határozta el: közgazdasági gimnázium. Munkahelyén ezt kérik tőle, s meg is teszi.

— A labdarúgás mellett igyekszem a munkában is becsülettel helyt állni.

S el is hiszem, hogy így csinálja majd.

Szőcs: Örülök!

A mester, Szőcs János tősgyökeres zalaegerszegi.

— Antit mindenki szereti. Társai, a szurkolók, s természetesen mi szakvezetők. Eszményi csapatkapitány lesz. Biztos, hogy becsülettel képviseli társait. Papp azok közé tartozik, akikkel könnyű szót érteni az edzéseken és a pályán. Mindig azt nyújtja, amit várok tőle. Soha nem okoz csalódást. Kell ennél eszményibb labdarúgó? Bár mindenki ilyen szorgalmas lenne!

— Mint egykori NB I-es játékos, s élvonalbeli edző, bizonyára tudja, hogy nem könnyű a ZTE helyzete?

— Természetesen! Eleve nekünk adják a legkevesebb esélyt. Ezért nem is lehet haragudni. Az újoncokkal mindig így számolnak. Mi pedig abszolút-újoncok vagyunk az első osztályban. Először léptük át a bűvös osztály küszöbét. Ez persze nem jelenti azt, hogy remeg a lábunk, s elcsuklik a hangunk. Aki erre számít, alaposan téved!

— Kik a legjobb segítői?

— Papp Anti és valamennyi zalaegerszegi labdarúgó. Bízom bennük, s természetesen az új fiúkban is, Molnárban, Tóthban és a többiekben. Nálunk mindenkit elkap a lelkesedés, ha meglátja a labdát, s hallja mennyire szurkolnak értük a városban és a megyében, de még Budapesten is. Tudjuk, hogy mindenütt szeretettel várnak minket, de azzal is tisztában vagyunk, ha elveszítjük a bizalmat, akkor kárba vész minden munkánk. Azt akarjuk, hogy ha balsiker is ér bennünket, mert ebben most többször is lesz részünk, mint korábban, mellettünk maradjanak szurkolóink. Ezt a bizalmat pedig csakis azzal érhetjük el, ha a nézők látják, s főként elhiszik: mindent megtettünk, amire csak tellett tőlünk.

Papp hozzátette:

— Nincs annál kínosabb, mint az, ha a labdarúgó csak ígéret, s közben a pályán vergődik. Mi kevesebbet akarunk beszélni, annál többet bizonyítani a pályán.

Varga Béla

Décsy László felvétele

ÚJ TAPÉTA– ÚJ LAKÁS

Bővítettük tapétaválasztékunkat!

MODERN MINTÁK, VÁLTOZATOS SZÍNEK!

Ízlés szerint választhat.

Az öntapadós és ragasztóval használható bel- és külföldi

TAPÉTÁK

falra, fémre, fára, üvegre egyaránt alkalmazhatók!

Kaphatók a

FŐVÁROSI HÁZTARTÁSI ÉS ILLATSZERBOLT VÁLLALAT

VI., Lenin körút 98,
VIII., József körút 16,
XI., Bartók Béla út 16 alatti üzleteiben

Tapétaragasztók és egyéb kellékek! Szaktanácsadás!

VÁLOGATOTTAK ARCKÉPCSARNOKA

Branikovits László Ferencváros

1972. március 29-én este a Népstadionban „új fiú" indította el a kétszer 45 perces útjára a bőrgolyót. Az ellenfelek — az NSZK válogatottjának tagjai — érdeklődéssel méregették a vékony legényt: „Ki is ez a Branikovits?" Másnap a Népsport így írt a Ferencváros újdonsült válogatott csatárjáról: „Branikovits, csapatunk másik újonca is dicséretesen állt helyt. Bátran ütközött, ügyesen játszotta meg a labdáit, jó átadásokat láthattunk tőle."

A véletlen úgy hozta, hogy legutóbbi találkozásunk is németek elleni mérkőzés után volt. Branikovits akkor címeres mezben, csak éppen cserejátékosként küzdött. Az 1. FC Köln labdarúgóinak azonban már nem kellett „bemutatni".

Branikovits Lászlót már ismerik Európa labdarúgópályáin...

●

Azon az esős augusztusi késő estén azt mondta:

— *A labdarúgásnak is megvannak a maga osztályai, akárcsak az iskolának. Egyik a másikra épül. Csak az egészen kivételes tehetségek ugorhatnak át osztályokat, hogy eljussanak a „főiskolához", azaz a válogatottságig...*

— Te eljutottál.

— *El...*

Nem látszik rajta különösebb boldogság. Egyszerűen fáradt. Készséges, szíves, de fáradt.

Egyszer, régen, négy esztendeje is van már, azt kérdeztem tőled: „Válogatottságra gondoltál már?" Akkor azt válaszoltad: „Az minden játékos álma..." Most azt kérdezem: szép ez az „álom"?

— *Nagyon szép! Különösen, ha „álmában" győz az ember.*

— Vagy, ha legalább is jól játszik.

— *Magam sem tudom, hogy jól játszottam-e, vagy sem, amikor válogatott voltam. Inkább azt mondanám: azt nyújtottam, amit egy kezdőtől várni lehet. Mert más az egyesület színeiben játszani, és más a nemzeti színekben... Más a légkör, más a hangulat... És aki kezdő a nemzeti tizenegyben, annak óhatatlanul lámpaláza van. Még ha egyébként rutinos „öreg" labdarúgó is. Idővel, persze, elmúlik a „láz"...*

— Már az olimpiára?

— *Talán már akkorra... Belém idegződött, hogy fanatikusan higgyek a becsületes edzésmunkában...*

●

Emlékszem, „Kisflóriként" tűnt fel a futballpályákon. Testtartása, mozgása, az, ahogyan a labdával bánt, úgy tűnt, mintha Albert Flórián tükörképe lenne. Így és ezért lett „Kisflóri". Megoldásai elgondolásai, talán még labda-dajkálása is Alberthez hasonlított. Hányszor ültem már vén futballrókák között a lelátón, akik egy-egy átadás után csettintettek:

— Bravó, Flóri!...

Pedig az átadó — Branikovits volt.

— *Nem tagadom. Albert játéka példa volt előttem...*

Nem mondja tovább, de látszik rajta: arra büszkébb, hogy a Kisflóriból „Brani" lett.

Huszonhárom éves lesz majd decemberben.

És nemcsak az életben, de a labdarúgópályán is eljutott a nagykorúsághoz.

●

Két pont között az egyenes a legrövidebb távolság.

A labdarúgás nem ismer „egyenes" életutakat.

Több mint másfél éve, 1971. januárjában Tatán beszélgettünk. Az előző ősszel nem ment valami fényesen a játék Branikovits Lacinak. Szinte egyik napról a másikra ő lett a Ferencvárosban „A Végrehajtó Csatár", s a nagy felelősség nem pezsdítette, inkább megviselte az idegeit. És a vékonydongájú fiút nem egyszer alaposan „kezelésbe vették" a védők. Faragták, rúgták, lerántották. Nem volt nehéz dolguk! Branikovits a szó legszorosabb értelmében nem volt őrzőivel egy súlycsoportban.

— *Sosem voltam erőszakos játékos* — panaszolta. — *De nem adom fel! Bizakodom!... Van akaraterőm. Most már akarok, nagyon akarok bizonyítani, s ez átsegít mindenen. A holtpontokon is. Nem hagy nyugodni, beleloval az ütközésekbe, a harcba, a párviadalokba...*

1971. január volt akkor.

1972. márciusában Branikovits Laci már a magyar válogatottban játszott...

●

Elmosolyodik, amikor azt a tatai beszégetést idézem. De a kissé zavart ember mosolya ez.

— *És?* — kérdezi tőlem várva a választ is.

Hát, igen. Branikovits László a „nyuszi-csatár" kategóriából átkerüla a „szemtelen-csatár" kategóriába, ami a védőjátékosok szerint annyit jelent, hogy Branikovits nem hagyja magát! Ütközik, belemegy a csínekbe, sőt uram bocsá', olykor nem őt vágják fel a védők, hanem ő a védőket. Vagyis olyan csatárrá vált, aki már nem fél, hanem tudatosan vállalja a párharcokat. Ez pedig egy csatár korszerű játékának egyik legfontosabb jellemvonása.

— Csak még higgadnod kellene...

— *Sajnos tudom. Sokszor vagyok úgy helyzetben, hogy gyerekjátéknak tűnik gólba rúgni a labdát, aztán mégis ellövöm mellé, vagy fölé.*

— És az idén tavasszal ismét nem ment úgy a foci.

— *Lehet. Elfogadom. Mások is mondták, bár én ott, belül, a pályán ezt nem érzékeltem. Talán azért nem, mert mindig nagyon akartam. De biztosan van benne valami. Különösen azért, mert belőlem nem vált olyan nagy egyéniség, hogy alapvetően meghatározzam a csapat játékát. És a Ferencváros egésze gyengélkedett.*

— Hírek jártak arról, hogy időnként „kiengedtél".

— *Ha bárki azt mondta volna, hogy sportszerűtlenül élek, az nem ismer engem, vagy egyszerűen rosszszul következtetett. Változatlanul nagyon szeretem a labdarúgást. Változatlanul feláldozok érte mindent. És azt is tudom, hogy aki ilyen szinten focizik, mint én, az mit engedhet meg magának. És azt is, hogy mit nem. Szomorú lenne, ha én, huszonhárom évesen eljátszanám esélyeimet...*

Most nagyon komolynak látszik.

Mint aki azt is tudja, hogy a labdarúgásban valóban nincsenek egyenes élet- és pályautak, de aki komolyan veszi ezt a Nagy Játékot, annak kötelessége közelíteni az egyeneshez.

●

Rutinkérdés:

— A jövő?

— *Még nem tartozom az állandó és biztos válogatottak közé. Tehát szeretnék azzá válni, de ehhez az út az egyesületen át vezet.*

— ?

— *Mindenek előtt a Ferencvárosban kell bizonyítanom, és egy kicsit az egész Ferencvárosnak bizonyítani.*

— És újabb álmaid?

— *Ferencváros-bajnokság, KEK-győzelem... és a harmadikat mondtam már. A nemzeti tizenegy állandó tagjává válni...*

Nehéz dolog valóra váltani az álmokat.

Branikovits Lacinak sikerülhet.

Rózsa András

(A megszokott kép ezúttal lapunk hátsó borítóoldalára került.)

Szeressétek a szurkolót!

Ültem az öltözőben és vártam, mikor halkul a taps. De a nagyszerű nyári színházi csemegével megajándékozott nézők újra és újra a függöny elé parancsolták a művészeket...

Tavalyról prolongálták a Városmajori Színpadon a Charley nénjét, és most nyáron sem volt olyan este, amikor ne lett volna telt ház... A kritikusok már megírták: a sikerben oroszlánrészt vállalt *Bodrogi Gyula.* Persze nem azért várom sokoldalú, Jászai Mari-díjas művészünket, hogy kvalitásait emlegessem. A József Attila Színház egyik tagjától hallottam, van Bodroginak egy remek, futballal kapcsolatos története. Erre voltam kíváncsi.

Kérdésem, jövetelem célja nem lepi meg. Néhány perc múlva már Svejkről, a derék katonáról beszélgetünk. Talán nem érdektelen megemlíteni, hogy a múlt évadban „Svejk a hátországban" musicalt az *emlékezetes színházi tettek* közé sorolták a szakértők, s azt is megállapították: a József Attila Színház az eddigi legigényesebb, legsikerültebb, legeredetibb zenés produkciójával lépett közönség elé.

„A prágai utcákon járva találkozhattak egy ütött-kopott férfival, aki maga sem tudja, milyen jelentős szerepet játszott a nagy idők történetében. Ha megkérdeznék, hogy hívják, egyszerűen és szerényen így felelne: Svejk vagyok". Ezeket a szavakat az előadáson hallhattuk Bodrogi Gyulától, a musical szerzőjétől és címszereplőjétől.

— *Én Svejket olyan embernek képzeltem el, akivel nemcsak a prágai, hanem a pesti utcán is találkozhat a járókelő, de akinek csetlésében-botlásában minden idők egyszerű embere magára ismerhet. A darabot úgy írtam, hogy a közönség szeresse Svejket és forduljon el azoktól, akik bántják őt...*

— És itt kapcsolódik a gondolatmenete a futballhoz, ifjúkora kedvenc sportjához?

— *Pontosan. Aktív labdarúgó voltam a MATEOSZ-ban, a BSZKRT-ban és a Lokomotívban... Mintha ma a játékosok nem szeretnék a közönséget. Sokszor becsapják őket... Jaroslav Hasek remekének átdolgozásakor többször eszembe jutott Svejk, mint derék szurkoló... Természetesen hazai környezetben... A közönség nemcsak kedvencei győzelmét óhajtja, hanem azt is, hogy igazi bajnoki csatában kerekedjenek felül. Micsoda boldogság lenne, ha olyan összecsapásokat láthatnánk hétről-hétre, mint amilyeneket mondjuk Angliában, az NSZK-ban játszanak... Emelkedne a színvonal, feljavulna válogatottunk... Mert ki tagadná: az ütőképes nemzeti tizenegy szülőanyja a rangos bajnokság! Ugrásszerűen felszökne a nézőszám. Kazimir Károly mondta: ahol nincs közönség, ott nincs pénz. A kluboknak sem mindegy nyilván, mennyi van a kasszában... Kazimir bebizonyította, nem a tévé a hibás, ha a közönség otthon marad. Az ő darabjaira hetekre előre elfogynak a jegyek!*

— Mintha a bajnokságra célozna...

— *Azt is teszem. Szeretném, ha az 1972—73-as évben a játékosok több örömben részesítenék a javíthatatlan, örökkön-örökké optimista szurkolókat, jobban szeretnék őket, mint az elmúlt idényben...*

— Tehát, kedves művész úr, legyünk derűlátóak, reménykedjünk, akár a derék Svejk... Bizonyára el tudja képzelni őt bajnoki mérkőzésen.

— *De mennyire! Mielőtt elmesélek egy jelenetet, elmondom még, hogy azért beszélek így, mert aggódom a futballért... Tételezzük fel, vezető csapataink játékosai szeretik kedvenc sportágukat. Ha így van, miért nem teszik fel magukban a kérdést, ama színészeinkhez hasonlóan, akik komolyan veszik hivatásukat: „Tetszem-e a közönségnek? Hasznos tagja vagyok-e a társulatnak? Emelem-e játékommal a produkció nívóját?"*

— *Nekem csak egy vágyam van: az emberek járjanak színházba. Meggyőződésem, ha labdarúgóink is nagyon akarnák és vállalnák ezért a többletmunkát, akkor ismét megtelnének a lelátók...*

Bodrogi Gyula az utóbbi években nyújtott alakításaival bebizonyította, valóban mindent megtesz a közönségért.

És most következzen sokoldalú művészünk története, ami talán nem is olyan utópisztikus. Legalábbis, ami a lényeget illeti...

A stadion kettős bajnoki mérkőzése előtt napokkal elfogytak a jegyek. Svejk mégis elindult a meccsre, valami csodában reménykedett, valahogy csak szerez jegyet... Nem fecsérelte fölöslegesen az idejét azzal, hogy lesbeáll a bejáratnál „jegyet veszek" refrénnel, s nem keresett távoli, harmadrangú rokont a jegyszedők táborában. Egyenesen ahhoz a pénztárhoz lépett, amelyen táblácska függött négynyelvű felirattal:

„Jegy nincs és nem is lesz! Cizek (ejtsd: Csizsek) *pénztáros."*

Svejk halkan kopogott a zárt ablakocskán, s a túloldalon egy bajuszos-szomorú arc bukkant fel.

— *Bocsánat — mondta Svejk. — Ön véletlenül nem az a Cizek úr, aki huszonnyolc évvel ezelőtt játszott, az „Elszánt oroszlánok" csapatában?*

— *Futballoztam egy darabig — válaszolt szerényen a pénztáros, s nyomban hozzátette — De jegy nincs...*

— *Engedtessék megjegyezni, ma bizony ritkán lát az ember olyan élvezetes játékot, mint boldogult ifjúkorom idején. Nagyon elszomorodtam, amikor olvastam az újságban, hogy Cizek úr belefulladt a Moldovába. Ezek szerint az nem Ön volt...*

— *Micsoda? — emelte fel a hangját a pénztáros.*

— *Valóban lehetséges egyébként, hogy az nem Ön volt, — töprengett hangosan Svejk, — meg azt mondták nekem, hogy ez a Cizek úr nagy kópé, csak tetette magát. Valójában az egész mögött más rejlik. Így akart kibújni a gyerektartási kötelezettsége alól. He-he-he! Nem elveszett ember a Cizek úr, annyi szent!*

— *Maga idióta! Félkegyelmű! Mit akar tőlem? — kérdezte ijedten a pénztáros.*

— *Jegyet a meccsre.*

— *Nincs! Nem tud olvasni? Ki van írva, hogy nincs és nem is lesz. Telt ház van.*

— *Ismertem egy másik Cizeket is — kezdte ismét jellegzetes hanghordozással Svejk —, aki biztosítási ügynök volt és megrögzött alkoholista. Egyszer megharapta őt egy veszett kutya. Mindenki azt hitte vége van, de Cizek úr mégis élve maradt, ellenben az eb pár nap múlva kimúlt...*

— *Eléééééggg! Maga kretén! Ha nem hagyja abba, rendőrt hívok!*

— *A rendőrségen is szolgált egy ismerősöm. Igaz, őt nem Cizeknek hívták, hanem Benáknak, az is egy balfácán volt, bár a vezetőség nagyon dicsérte. Amikor egyszer...*

— *Kegyelem! Kegyelem! Itt a jegy, csak menjen. A pénz se kell! Menjen már, menjen! — lihegte a pénztáros.*

Svejk udvariasan meghajolva vette át a jegyet. Ellépett a pénztártól és megcsóválta a fejét.

— *Milyen ideges ember ez a Cizek úr. Lehet, hogy nem is focizott a híres „Elszánt oroszlánok"-ban!*

Kovai Iván

Várható-e a vidékiek újabb előrelépése?

Igaz ugyan, hogy az Egri Dózsa és a Szombathelyi Haladás búcsút mondott a legelső vonalnak, ám azzal, hogy az NB I B küzdelmeiből a Szegedi EOL és a Zalaegerszegi TE került ki győztesen, nem csökkent a vidéki csapatok létszáma a Nemzeti Bajnokság I. osztályában. Így az 1972-73-as évben ismét kilenc vidéki együttessel alkalmunk lesz felmérni, tovább tart-e a vidékiek fokozatos felzárkózásának néhány év óta elkezdődött folyamata.

Ma már elmondhatjuk, hogy a múlté a főváros monopóliuma a legjobb helyezésekért folyó harcban, hiszen a nagyszerű évet zárt salgótarjániaknak sokáig nagy esélyük volt a második hely megszerzésére is. Végül is figyelemre méltó nagy sikernek számított, hogy a bajnoki táblázaton az Újpesti Dózsa, Bp. Honvéd-kettős után a Salgótarján, Tatabánya-bányász duó következett, megelőzve a Ferencváros, Vasas-párost. S hogy ez nem elszigetelt vidéki siker volt, azt mi sem jellemzi jobban, mint az a tény, hogy a Videoton, Komló-kettős is az ötödik fővárosi együttes, a Csepel elé került, a Rába ETO, a Pécsi Dózsa és a DVTK pedig az MTK és a VM Egyetértés előtt ért a célba.

Az új bajnoki évben tehát ismét 7 fővárosi és 9 vidéki együttes indul.

Nézzük meg, mit ígér Budapest és a vidék újabb nagy vetélkedője, helyesebben — hiszen ez cikkünk fő témája —, várható-e a vidékiek újabb előrelépése, vagy a megszerzett helyük megtartása, megszilárdítása?

Kiegyensúlyozottabb mezőny

Az átigazolási időszak nem hozott látványos változásokat. Nem is hozhatott, hiszen az érvényben lévő szabály ilyesmire nem ad lehetőséget. Az érett labdarúgók közül csak azok változtathatnak helyet, akiknek távozásához egyesületük valamilyen ok miatt hozzájárult. Így kerülhetett például *Göröcs* János a Tatabányához, *Gass István* és *Szabó Sándor* a Vasas együttesébe, — hogy csak őket említsük a talán féltucatnyi oldaligazolásból. NB I-ből NB I-be tehát alig volt mozgás. Ennél nagyobb arányban kerültek a labdarúgók alulról fel és felülről le. Az élvonal inkább a tehetséges fiatalokra tartott igényt — s ez igen helyes szempont —, míg az NB I B és az NB II sokat fáradozott azon is, hogy megszerezzen egy-két idősebb, pályafutása befejezése felé haladó tapasztalt labdarúgót, aki alkalmas lehet egy-két évre az összefogó, irányító szerep betöltésére, amíg mellette felnő majd néhány karmester palánta.

Nem kétséges például, hogy a nagyszerű fejlődésen átment, minden csapatrészében jelentős értékkel rendelkező Tatabánya csapatjátékán, stílusán sokat javíthat *Göröcs Titi*, aki új színekkel gazdagíthatja a tehetséges fiatalok muzsikáját.

Az az érzésünk, hogy az igen tehetséges bányász labdarúgók felfelé törekvése ebben a bajnoki évben tovább tart, s *Lakat Károly dr.* keze alatt olyan együttessé formálódik, amely még komolyabb célokat tűzhet ki maga elé.

Az NB I nagyszerű vidéki gárdáját most nyilván az a kérdés foglalkoztatja, meg tudja-e őrizni a Salgótarjáni BTC a pompás küzdelemben kivívott 3. helyét.

A mi véleményünk az, hogy a tarjániaknak lesz a legnehezebb dolguk. Több okból is. Úgy gondoljuk, a múlt esztendő idegileg sokat kivett a gárdából. Ezen nem is lehet csodálkozni, hiszen a jó szereplés szinte hétről hétre a teljesítmény fokozását követelte meg a szakvezetéstől és a játékosoktól egyaránt. A lelkes szurkoló had újabb és újabb diadalokat követelt. Az elvárásokat a csapat hosszú időn keresztül még túl is teljesítette, de a hajrá néhány találkozójára az idegek már felmondták a szolgálatot. Ennek számlájára

Göröcs — Lódi és Horváth Ferenc között — a Tatabánya edzésén. (Rédei Ferenc felvétele)

képességeivel. Mind a győriek, mind a pécsiek jóval többre hivatottak. A rendelkezésre álló játékosanyag átlagon felüli képességek birtokában van, hogy ezek az év folyamán nem bontakoztak ki, annak mélyenszántó szakmai vezetési okai lehetnek elsősorban. A jelek arra mutatnak, hogy ezek megszüntetése érdekében fontos, jelentős intézkedések történtek mindkét csapat házatáján, s nem lennénk meglepve, ha hatásaik rövidesen mutatkoznának.

Több törődést

Akárhogyan is számítgatjuk, meggyőződésünk, hogy vidéki NB I-es csapataink előrelépnek már az ősz folyamán. Ugyanakkor persze nem tartjuk lehetetlennek, hogy a rajt alkalmával, a kezdeti két-három fordulóban előfordul majd meglepetés, kisiklás is, hiszen ez mindig velejárója a bajnoki nyitányoknak nálunk is, külföldön is. A felkészülésből nem mindig úgy érkeznek a rajthoz a csapatok, ahogyan azt elvárják, remélik tőlük, ahogyan azt a tapasztalatok alapján a szakvezetők megtervezik. De aztán két-három forduló után mindenütt rendeződnek a sorok, a képességek szerint alakulnak a mérkőzések, az eredmények. Az a fontos, senki ne veszítse el az önbizalmát, senki ne essen kétségbe, s persze egy bombasiker se kápráztassa el a szakembert, a játékost vagy a szurkolót.

Egy dolog azonban elengedhetetlen feltétele a csapat sorsának: *ne üres lelátók előtt játsszanak a labdarúgók, hanem a szurkolók sűrű sorai előtt!*

Nincs e megállapításunkban semmi túlzás. A múltból csakúgy, mint napjainkból a példák tömegét lehetne felsorakoztatni, mennyiben befolyásolta a közönség aktív jelenléte a játékosok teljesítményét, a csapatok játékát.

Elismerjük, a technikai fogyatékosságokat, a felkészítés hibáit, a taktikai értetlenséget a lelátókon tomboló tízezrek sem tudják pótolni. De a közel egyforma képességű együttesek szereplését — s a mi bajnoki mérkőzéseink többségére ez a jellemző — a szurkolók jelenléte igenis befolyásolja, mert fokozza a játékosok lelkesedését, akaraterejét. Mert igenis, a játékos hálás a biztatásért, a nézőtérről feléje irányuló szeretetért, s ezért szívét-lelkét beleadja a küzdelembe. Aki ezt kétségbe vonja, kérdezze csak meg a Zalaegerszegi TE játékosaitól, hány ponttal segítette őket hűségesen kitartó közönségük az NB I-be! Ne csak a játékosoktól várjunk lelkesedést, hűséget, hanem legyen lelkes és hű a közönség is!

Kedves sporttársak, vidéken és Budapesten: törődjünk a fiainkkal!

t-e-.

Takács és Kmetty a vidékiek tavaszi rangadóján, a Tatabánya-Salgótarján 4:1-es mérkőzésen. (Rédei Ferenc felvétele)

írható az a bizonyos 3 nagyarányú vereség, amely végül is a második helybe került.

A tarjániak helyzetét tovább nehezítheti, hogy az FTC és elképzelhetően a Vasas és az MTK is kiegyensúlyozottabb teljesítményre lesz képes. A piros-kékek jól erősítettek — játékosokkal, de mindenekelőtt *Baróti Lajos* személyében.

És végül: a Tatabánya — vele tavaly sem bírt az SBTC — a helyezésekért való küzdelemben keményebb dió lesz mindenki számára.

S nem utolsósorban az is nehezíti a dolgot, hogy *Moór Ede* csapatának, *most már van mit megvédenie*... Dehát az érem másik oldala az, hogy ott, a Karancsalján nagyon értik a focit, az sem kétséges, hogy ezért tudnak dolgozni és lelkesedni, ami azt jelenti, hogy a feltételek adottak a teljesítmények fokozására is.

Ünnepi év

Székesfehérvár, az ősi város, a nagyszerű múlt méltó megünneplésére készül. Láttuk az ebből az alkalomból kiadott füzetet a káprázatos ünnepi programról. S míg az adatokat böngésztünk, önkéntelenül is arra gondoltunk, hogy a Videoton szimpatikus csapatának szereplése az új bajnoki évben, ugyancsak méltó lehet a város programjához.

Úgy gondoljuk, akik erre számítanak, nem megalapozatlan vágyakról álmodoznak, hanem a realitások talaján állanak.

Nem kétséges, hogy ez az együttes a múlt bajnoki évben néhányszor már pompás csapatjátékkal lepte meg híveit, olyannyira, hogy ez a bajnoki év utolsó harmadában már nem is annyira meglepő, mint inkább természetes volt. Tehetséges labdarúgók alkotják ezt az együttest, köztük nem is egy — például *Karsai* — átlagon felüli irányító képességgel, s *Kovács* már a válogatottba is bejátszotta magát. Ha a szakvezetésnek sikerül az olykor fellépő ingadozásokat csökkenteni, ez a csapat képes lesz arra — tudása alapján —, hogy a ranglétrán jóval feljebb tornázza magát. S ha ez már ebben az évben megtörténik, akkor a fehérváriak joggal illeszthetik be majd mérkőzéseiket Alba Regia ünnepi műsorába.

Győr és Pécs

A Komlói Bányász minden híve elégedett lehet szeretett csapatával, amelyből *Lantos Mihály* évek átgondolt, tervszerű munkájával igazán megbízható középcsapatot alakított ki. Joggal lehet arra számítani, hogy a jövőben is mentesek lesznek az egykori rémtől a kieséstől. Sőt — csaknem bizonyosra vehető — az együttes teljesítménye még egyenletesebbé válhat.

Mi azonban jelentősebb előrelépést a Rába ETO és a Pécsi Dózsa csapatától várunk. Az a véleményünk ugyanis, hogy az elmúlt bajnoki évben elért szerényebb helyezésük — helyesebben: teljesítményük — nincs arányban játékosaik

Újpesti gondolatok

Az olimpiai láz magasra csapódásától sem csökkentek az új idénnyel kapcsolatos várakozások. Sőt: mintha az utóbbi évekhez képest nagyobb érdeklődés kísérné a bajnoki mérkőzéseket — kiegyensúlyozottabb, kiélezettebb küzdelemre számít a szurkoló és azt latolgatja, hogy elsősorban az U. Dózsa, a Ferencváros, a Honvéd, a jelentősen erősödött Vasas, a Salgótarján, a Göröccsel felálló Tatabánya, az újból intakt MTK, s az oroszlánkörmeit már eddig is mutogató Videoton jóvoltából — érdekesebb, sokesélyes idényre van kilátás.

A latolgatások mintha árnyalatnyi változást mutatnának: egyesek szemében az újpestiek már nem akkora favoritok, mint az előző években. Mi ennek az oka? Hiszen a legutóbbi bajnokság elsöprő sikerüket hozta: nagy pontfölénnyel nyertek, elejétől fogva elsők voltak, ők győztek ősszel is, tavasszal is, ők aratták a legtöbb győzelmet, ők rúgták a legtöbb gólt, kiemelkedően legjobbak voltak a tartalékjaik, stb. stb. Miről van tehát szó? Egyesek arra gondolnak, hogy minden sorozatnak vége szakad egyszer. Mások arról beszélnek, hogy a lilák senkit sem igazoltak, sőt: Göröcs átadásával gyengült összjátékerejük. Sokan a Barótival és neves játékosok sorával erősödött Vasas esélyeit hangoztatják — nem is szólva a Fradi híveiről, akik bíznak benne, hogy kedvenceik az idén végre megmutatják! Magában az újpesti közönségben sincsenek jelei az olyasféle elszántságnak, amilyen a bajnoki cím megszerzéséért folyó harc éveiben volt megfigyelhető. A négy bajnokság még a szurkolót is elaltatja kissé...

...Az egyik előkészületi mérkőzésen — NB III-as csapat volt az ellenfél — Kovács Imrével, a lilák mesterével álltam a kapu mögött. Az olimpiások nélküli, tehát még a megszokottnál is fiatalabb csapat játszott és rúgta számolatlanul a gólokat. A jobbhátvéd Noskónál volt a labda. *„Bene a szélső helyén, el fog indulni és Noskó hosszú labdával fogja indítani."* A következő pillanatban a hihetetlen játékkedvű Ferike megiramodott, a jobbhátvéd labdája pedig már ott volt előtte. *„Andrisnak érkeznie kell!"* — mondta csendesen Kovács, és a középpályát egyre nagyvonalúbban bejátszó Tóth András ebben a tizedmásodpercben már a balszélen robogott, látta, hogy a kapus kifut eléje, pillanatra felnézett és átívelte felette a labdát... Ahogy hallgattam az utasításokat meg a megjegyzéseket (s ennek nyomán más szemmel figyeltem a játékot), bennem is joban megvilágosodott a lényeg: *az újpestiek a csapatjáték további javításával, a sallangmentes, gyors, korszerű stílus begyakorlásával készülnek büszke címük megvédésére, sorrendben ötödik bajnokságukra.*

Anélkül, hogy fel akarnák adni a Megyeri úti sziporkázást, a látványos megoldásokat, azt vallják, hogy nincs eredményesebb (és nincs látványosabb) játékmód, mint a tökéletes technikán, gyorsaságon, kifogástalan erőnléten és az ellenfélhez alkalmazkodó begyakorlott taktikai elemek változatosságán alapuló *modern* felfogás — tehát körülbelül az, amit ma a legjobb NSZK-csapatok követnek. A mai játékban már nemigen van idő a megvesztegető labdalevételekre, a „majmoló" cselekre (Dunai II a megmondhatója: az általa meghonosított megdöbbentő sarkalásokra is felkészültek már az ellenfelek...), itt már másfajta elemeknek kell pótolniok a látványosságot (amit az újpesti közönség annyira becsül és szeret) és az izgalmat.

Még valami kiderült, ahogy néztem ezeket az előkészületi mérkőzéseket. (Az egyiken 15, a másikon 18 gólt rúgtak a lilák, az elszántan bizonyítani akaró, ismét jókedvből, idegességmentesen játszó Bene egyedül több mint tucatot...) Hála Várhidi Pálnak — és az ifjúsági edzőknek — nem szűnő sorozatban nőnek fel *az első csapat játékosaival azonos stílusban játszó fiatalok* — az egyes csapatokra tudatosan kinevelt utánpótlás. *Szigeti, Harsányi, Sarlós, Borbély II, Hegyi, Kollár, Kellner* — csupa olyan játékos, akire oda kell figyelni: Dunai III, Fazekas után itt a Juhász Péter-Tóth András-Nagy Laci-féle ifjú generáció újabb vonulata!

(Zárójelben egy megjegyzés: ilyen arányú és sikerű játékoskinevelés esetén természetszerű, hogy egy-egy lila-fehér tehetség *másutt* folytatja pályafutását — ahogy ez *Szűccsel* vagy a komlói *Solymosival*, a fehérvári *Hartyánival*, az egri *Simonnal* stb. stb. történt. Ilyen esetekben mindig felbukkan a gúnyolódó sajtóhang: lám, Újpesten nem méltányolták eléggé ezt vagy azt a fiatalt. Van ennek értelme? Egy csapatba 11—14 — illetve e sorok írójának véleménye szerint 22 — játékos fér be, csak természetes, hogy néhány mindig akad, aki máshová kerül és ott fut be igazán. Fejlődésük, jó játékuk nemcsak az újpesti iskolára vet jó fényt — hasznos az az egész magyar labdarúgásnak!)

Visszatérve az eredeti gondolatmenethez: *semmi reális jelét nem látni annak, hogy az újpestiek esélyei csökkentek volna.* Ellenkezőleg: a különféle differenciált taktikai elemek és felállás-változások begyakorlásával, a korszerű játékra való elszánt törekvésükkel, az egész csapat további beérésével, (és ezen belül újabb fiatal játékosok keretbe való beépítésével) minden előfeltétele megvan a további előrelépésnek.

Befejezésül engedje meg az újpesti közönség, hogy — a „családtag" jogán — most hozzá forduljak. Én is Zsengelléren, Nagymarosin, a trükkökön és észbontó cseleken nőttem fel. Nekem is szívügyem Göröcs Titi — én is sajnálom, hogy elment, és szurkolok, hogy új csapatában még sok-sok sikert érjen el. Az idő azonban labdarúgásban is halad — ma más a futball, mint tegnap. Minden remény megvan rá, hogy a lila-fehérek ennek az új futballnak a meghonosítása terén szép eredményeket érnek el. *Szükségük van közönségük töretlen támogatására!* Különösen most, amikor a természet nem mutatkozott Újpest-szurkolónak és a stadion ötvenéves jubileumát azzal „ünnepelte", hogy elpusztította a kedves, megszokott tribün tetejét... *Hogy előbb elkészüljön az új lelátó, hogy gyorsabban fejlődjék a fiatal csapat, hogy megszülessék az ötödik bajnokság — a szurkoló helye ott van a nézőtéren!*

Lévai Béla

Magyarország—Brazília 2:2, az olimpiai stadionban. Dunai II — a kapu torkában — megszerzi a vezetést. 1:0. (MTI Külföldi Képszolgálat, Petrovits László felvétele.)

Tichy Lajos – az edző

A búcsúgóljára sokáig emlékeznek majd a szurkolók. Úgy lőtte a labdát kapásból a Vasas hálójába, mint az ágyú. Ezek azok a mozzanatok, amikért még a legcsalódottabb futballhívő is lelkesedni kezd; amiket azután az apa mesél a fiának, később az unokájának, nemzedékeken át. Ilyen pillanattal ajándékozta meg *Tichy* Lajos, a kispesti stadionban, az 1971-es bajnoki évadban a Honvéd szurkolóit, amikor búcsút vett az aktív labdarúgástól.

Nagyszerű pályafutás (itt igazán helyénvaló a kifejezés) volt az övé. 18 év a Bp. Honvédban! Előtte 2 év az NB II-ben, a Bp. Lokomotívban, még előbb, úttörőként pedig a Bp. Építőknél. Többszörös gólkirályi cím, sok-sok emlékezetesen szép, vagy a győzelmet jelentőn fontos gól a válogatottban. Van tehát mire emlékeznie. Mégis azt mondja, hogy egy ilyen nagy szerelemtől, mint amilyen számára az aktív labdarúgás volt, elbúcsúzni, soha nem lehet egészen mentes a szomorúságtól. Az mindenkor zökkenést okoz az ember életében. Ha ez a „zökkenés" az ő életében csak rövid percekig tartott, azt — hangsúlyozza — a Honvéd vezetőinek köszönheti. Akik tudták róla, hogy mindene a futball, és hogy nagyon szereti a fiatalokat. Így azután — nagy megértéssel — rábízták a piros-fehér ificsapat edzéseinek vezetését.

Jó lépésnek bizonyult — így látjuk mi, a kívülállók is. Tichy Lajos igyekezett rászolgálni az előlegezett bizalomra: a Bp. Honvéd ifjúsági csapata Tichy keze alatt — az Újpesti Dózsa előtt — bajnokságot nyert. És hogy ez egyáltalán nem volt véletlen, azt két — nagyon rangos — nemzetközi tornán, külföldön is bebizonyították. Az elsőt — az NSZK-beli Ahrweilerben — egy nyugat-német, egy dán csapat és az olasz Casertana előtt megnyerték. A másodikon — a Velence melletti Chioggiában, hét olyan csapat részvételével, mint a Torino, az Atalanta, a Napoli, a Venezia, a Fiorentina, a francia Racing Paris, és az angol Sunderland — csak az angoloktól a hosszabbításban elszenvedett vereséggel szorultak a második helyre. Persze az angoloknál két évvel magasabb a korhatár, másodszor — szervezési hiba folytán — a mieink előző nap is kemény mecscset vívtak, miközben az angolok pihentek. Harmadszor — és ez a leglényegesebb Tichy magyarázatából — mindenütt, ahol jártak, nagyobb felelősséget tulajdonítanak, több figyelmet fordítanak az ifjúsági csapatokra, mint nálunk.

Távolabb mutató következtetéseket is levont a tapasztaltakból. Olyant például, hogy — bár nagyon nagy öröm, nem beszélve a sikerélmény fontosságáról — a bajnokság, vagy egy-egy nemzetközi torna, külföldi mérkőzés megnyerése, az ő elsőrendű feladata, hogy — emberileg és szakmailag — teljesen felkészített játékosokat neveljen és adjon át *Mészáros Józsefnek*, az első csapat mesterének.

Nem tagadja, hogy a megbízás átvételekor jókora adag aggódás szorult belé. Hogyan fogadják, milyenek lesznek ezek a 17—18 éves gyerekek?... Fegyelmezetlenek? Zabolátlanok? Hangosak? Rossz modorúak? Ám mindez csak addig tartott, amíg nem találkozott velük.

— *Soha nem hittem volna, hogy ekkora öröm lehet a fiatalokkal foglalkozni* — mondja olyan lelkesen, hogy a szavait szó szerint kellett idéznem. Sajnos a hangsúlyát nem adhatja vissza a papírra vetett szó. — *Rövid idő alatt tapasztalhattam, hogy ezek a fiúk szinte valamennyien tisztelettudók, tanulnivágyók. Olyanok, akik megbecsülik a piros-fehér mezt, és nagyon szeretnének jó játékosokká válni. Ilyen fiatalemberekkel igazi öröm a munka.*

Az, hogy kitűzött céljuk valóság legyen, az edző dolga. Mi erről a véleménye Tichy Lajosnak?

Első számú tétele így hangzik: *akarat és szorgalom.* Egy-egy edzés általában 120 percig tart. A még ugyancsak ifjú mester másik alapelve: *majdnem mindent labdával!* Erre vonatkozóan van egy nagyszerű megállapítása: *„Aki nagyon szereti a labdát, az egyszercsak azt érzi majd, hogy a labda is szeretni kezdi őt."*

Telitalálat!

A fenti megállapítást most a visszájára fordítom: aki nagyon szereti a fiatalokat, az egyszercsak azt érzi majd, hogy a fiatalok is nagyon szeretik őt. Egy címlapkép jelenik meg a szemem előtt. Azon a bizonyos búcsúmérkőzésen lőtt nagy gól utáni pillanatot örökítette meg a fotoriporter: a nagyon tehetséges, fiatal *Pintér*, térdrehullva, két karját az ég felé tárva ünnepli Tichyt. Az arcáról szinte leolvasható a kérdés: „Hát ilyen van?" Tichy szerint — van. Csak gyakorolni kell. Sokat. Nagyon sokat. És megismétli a másik oldalra szánt intelmet is. Jóval többet kellene törődnünk a jövőben az ifjúsági labdarúgás helyzetével, fejlesztésével.

— *Ne fordulhasson elő például olyan eset,* — mondja — *hogy amig az ifik jelentős mérkőzésüket a salakon vívják, addig a füves pályán a női csapat tagjai labdázgassanak. Én még nagyon élénken emlékezem, micsoda élményt, örömöt jelentett annak idején, amikor egy-egy mérkőzést füves pályán játszhattunk. Ezt a fiatal labdarúgó elismerésének, megbecsülésének tekintem. Nem túlzok, ha azt állítom, ez az ifik — prémiuma.*

Szerinte ezt a tiszta lelkesedést, a játék szeretetét kellene hosszú távon konzerválni. Biztosítani az alsóbb osztályokban is a fiatal labdarúgók neveléséhez szükséges anyagi és erkölcsi eszközöket.

Csillag István

Az edző az NSZK-ban tornát nyert fiaival. (Fuszek Ferenc felvétele.)

9000 forintos pályázat a következő számunkban

ERBFEIND

Előtérben a VB-selejtezők

Ha a magyar—osztrák találkozók ideje járja, akkor szomszédaink mindig egyszerűen *Erbfeind*-ként emlegetnek bennünket. Örökös ellenfélként! Így is van. A labdarúgó világtörténelem kevés olyan terjedelmes párharcot ismer, mint amilyent a két ország válogatottjai vívtak eddig egymással. 1902 óta napjainkig öszszesen 114 találkozót. A mérleg számunkra nagyon hízelgő: 114 találkozó, 58 magyar győzelem, 23 döntetlen, 33 osztrák győzelem, a gólarány pedig: 265:218 természetesen a magyar válogatott javára. 60,9 százalékos siker. De még ennél is kedvezőbb a kép, ha csak az 1945 óta sorra került találkozókat vizsgáljuk: 32 mérkőzés, 22 magyar győzelem, 3 döntetlen, 7 osztrák győzelem, a gólarány itt 82:44, a siker pedig 73,4 százalékos. És még ennél is jobb a legutóbbi tíz év találkozóinak mérlege.

1962, Bécs:	2:1
1962, Budapest:	2:0
1963, Budapest:	2:1
1964, Bécs:	0:1
1965, Bécs:	1:0
1965, Budapest:	3:0
1966, Budapest:	3:1
1967, Bécs:	3:1
1970, Budapest:	1:1
1971, Bécs:	2:0

10 év, 10 találkozó, 8 magyar győzelem, 1 döntetlen és csak egy osztrák győzelem, 19:6-os gólarány, 85 százalékos magyar siker. Közöttük az 1965-ben vívott két VB-selejtező, mindkettő magyar győzelemmel. Most ismét osztrák—magyar VB-selejtező előtt állunk.

Hullámvölgy... A legutóbbi években mindkét ország válogatottja bejutott. Ők jobban, mint mi. A magyar válogatott csak egyszer nem került a világbajnokság 16-os döntőjébe, éppen a legutóbbi, az 1970. évibe, a mexikóiba. Az osztrák válogatott 1958-ban, Svédországban küzdött utoljára a világ legjobb tizenhatos mezőnyében. 1962-ben nem utazhatott el Chilébe, 66-ban Angliába és 70-ben Mexikóba.

Ausztriában úgy vélik, hogy most, 16 évi szünet után újra bejuthatnak a 16-os döntőbe. Van-e reményüknek alapja? Van! Ők is úgy vélik, hogy kikecmeregtek a hullámvölgyből. Bizonyítja ezt a tavaly Brazíliában elért 1:1-es döntetlenjük, a svédek ellen otthon aratott 1:0-és EB-sikerük, az Olaszországban elért 2:2-es EB-döntetlen. Idén? A VB-selejtezők során otthon 4:0-ra verték Málta csapatát — egy héttel később Málta Budapesten „csak" 3:0-ra kapott ki —, de szomszédaink a legjobban annak örülnek, hogy otthon 2:0 arányban fektették kétvállra a svédeket a VB-selejtezőn. Úgy látják, hogy ez a győzelem nyitotta meg az utat nekik a 16-os döntőbe jutáshoz.

Nem is olyan rég Hoffer Józseffel a Népköztársaság útján mentünk, amikor hirtelen elénk toppant egy régi, magyar sporttudósító. Már több mint két évtizede Bécsben él, s ezzel kezdte:

— *Az osztrák válogatott talán még sohasem készült annyira a magyar tizenegy ellen, mint éppen most... Stastny szövetségi kapitány a müncheni olimpián tanulmányozza a magyar válogatottat...*

Ontotta a bécsi híreket:

— *Az októberben, Bécsben vívandó magyar—osztrák VB-selejtezőre haza akarják hozni a legjobb külföldön szereplő játékosaikat... 10 ezer schillinges prémiumot ígérnek a játékosaiknak győzelem esetére... Különösen az NSZK-ban szereplő játékosaikban bíznak, mert hogy azok ott valamicskét elsajátítottak a nyugatnémetek tudásából...*

Igen... Schmidradner és Hickersberger, a két sokszoros válogatott Offenbachból, a huszonötszörös válogatott Ettmayer pedig Stuttgartból jönne haza a nagy találkozóra, Kreuz pedig a Sparta Rotterdam csapatából. Szeptember 3-án, Craiovában Románia ellen értékes 1:1-es döntetlent értek el az osztrákok, de Stastny elégedetlen volt... Egy pillanatig sem vitás, hogy az osztrákok erős csapatot állítanak az — ünnepi mérkőzésre. Mert ünnepi is lesz a nagy összecsapás, hiszen majdnem pontosan 70 évvel ezelőtt került sorra az első osztrák—magyar. 1902. október 12-én, a mostani találkozó napja pedig 1972. október 15.

*

Eddig kilenc világbajnokságot rendeztek, s ezek közül Brazília egymaga hármat nyert. Olaszország és Uruguay kétszer-kétszer, Anglia és az NSZK pedig egyszer-egyszer volt világbajnok. A X. VB 16-os mezőnye így alakul ki. *1. Brazília, mint védő. 2. Német SZK, mint rendező. 3—10.* Az európai I—VIII. csoport győztese, összesen nyolc ország. *11.* Az európai IX. és dél-amerikai III. csoport 1. helyezettjének párharcából kikerülő győztes. *12—13.* A dél-amerikai I. és II. csoport győztese. *14.* Közép- és Észak-Amerika győztese. *15.* Afrika győztese. *16.* Ázsia és Óceánia győztese. A selejtezőket az 1973-as év végéig kell befejezni. A pillanatnyi helyzetet a következőkben ismertetjük. Néhány találkozó lapunk zárta után kerül sorra, de ezeknél is van időpont.

EURÓPA

Összesen 33 ország nevezett, azaz az Európai Labdarúgó Szövetséghez tartozó valamennyi ország. 32 ország — a 33. az NSZK — összesen kilenc csoportban küzd.

I. csoport

1. Magyaro.	3	2	1	—	5—0	5
2. Ausztria	2	2	—	—	6—0	3
3. Svédo.	2	—	1	1	0—2	1
4. Málta	3	—	—	3	0—9	—

Az eddigi eredmények: Magyarország—Málta 2:0 (idegenben) és 3:0 (otthon), Svédország—Magyarország 0:0, Ausztria—Svédország 2:0, Ausztria—Málta 4:0.

A magyar válogatott már csak egy találkozót vív idegenben, az osztrák még hármat, a svéd pedig kettőt. Málta már kiesett a versenyből.

1972. okt. 15: **Ausztria—Magyarország,** Svédország—Málta. Nov. 25: Málta—Ausztria. 1973. ápr. 29: **Magyarország—Ausztria.** Május 24: Svédország—Ausztria. Jún. 13: **Magyarország—Svédország.** 73. Nov. 11: Málta—Svédország.

II. csoport

Olaszország, Svájc, Törökország, Luxemburg.

Valamennyi találkozónál az első mérkőzés az elől álló, a második pedig a hátul álló otthonában kerül sorra. **Svájc—Olaszország** 1972. X. 21. és 73. X. 20. **Luxemburg—Olaszország** 72. X. 8. és 73. II. 25. **Luxemburg—Törökország** 72. X. 22. és 72. XII. 10. **Olaszország—Törökország** 73. I. 15. és 73. XI. 18. **Luxemburg—Svájc** 73. IV. 15. és 73. V. 9. **Törökország—Svájc** 73. XI. 18. és XII. 22.

III. csoport

1. Belgium	2	2	—	—	8— 0	6
2. Norvégia	1	1	—	—	4— 1	2
3. Hollandia	—	—	—	—	—	—
4. Izland	3	—	—	3	1—12	1

Belgium—Izland 4:0 és 4:0 (mindkettő Belgiumban). **Norvégia—Izland 4:1.** Már a visszavágónak is sorra kellett volna kerülnie, de elhalasztották.

Belgium—Hollandia 72. XI. 19. és 73. XI. 18. **Norvégia—Belgium** 72. X. 4. és 73. X. 31. **Hollandia—Norvégia** 72. XI. 1. és 73. IX. 12. **Hollandia—Izland** 73. VIII. 22. és VIII. 29., mindkettő Hollandiában. Nem vitás: itt a belga—holland találkozók döntenek.

A megsérült Páncsics Miklóst leviszik a játéktérről a legutóbbi VB-selejtező mérkőzésükön Stockholmban. (MTI Külföldi Képszolgálat)

IV. csoport

Német DK, Románia, Finnország, Albánia.

Az NDK—Románia párharc dönt. Egy mérkőzést már lejátszottak: **Finnország—Albánia** 1:0. A visszavágója 73. X. 10-én. **Románia—NDK** 73. V. 27. és 73. IX. 26. **NDK—Finnország** 72. X. 7. és 73. VI. 6. **NDK—Albánia** 73. IV. 8. és 73. XI. 3. **Románia—Albánia** 72. X. 29. és 73. V. 27. **Finnország—Románia** 72. IX. 20. és 73. X. 14.

V. csoport

Anglia, Lengyelország, Wales. Anglia, az 1966. évi világbajnok esetleg könnyen besétálhat a döntőbe. **Lengyelország—Anglia** 73. VI. 6. és 73. X. 17. **Wales—Anglia** 72. XI. 15. és 73. I. 24. **Wales—Lengyelország** 73. III. 28. és 73. IX. 26.

VI. csoport

Bulgária, Portugália, Észak-Írország, Ciprus. Portugália már 4 pontos, mert otthon 4:0-ra, idegenben pedig 1:0-ra legyőzte Ciprus csapatát. A döntés itt a Bulgária—Portugália találkozókon születik, s elég nagy kérdés, hogy Észak-Írország odahaza hogyan rendezhet majd mérkőzést. **Bulgária—Portugália** 73. V. 2. és 73. X. 13. **Bulgária—Észak-Írország** 72. X. 18. és 73. IX. 26. **Ciprus—Bulgária** 72. X. 19. és 73. XI. 18. **Észak-Írország—Portugália** 73. III. 28. és XI. 18. **Ciprus—Észak-Írország** 73. II. 14. és V. 9.

VII. csoport

Jugoszlávia, Spanyolország és **Görögország. Spanyolország—Jugoszlávia** 72. X. 19. és 73. X. 21. (ez a terminus még bizonytalan, s ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy már eddig is sok terminust cseréltek, ilyen a továbbiakban is elképzelhető). **Jugoszlávia—Görögország** 72. XI. 19. és 73. XII. 19. **Görögország—Spanyolország** 73. I. 17. és II. 21.

VIII. csoport

Csehszlovákia, Dánia, Skócia. Hármuk között esetleg elég nyílt harc alakulhat ki. **Dánia—Skócia** 72. X. 18. és XI. 15. **Dánia—Csehszlovákia** 73. V. 2. és VI. 6. **Skócia—Csehszlovákia** 73. IX. 26. és X. 17.

IX. csoport

Szovjetunió, Franciaország, Írország. A győztes, mint már említettük a dél-amerikai III. csoport győztesével vív majd további selejtezőt, mégpedig alkalmasint Peruval. **Franciaország—Szovjetunió** 72. X. 13. és 73. V. 26. **Írország—Szovjetunió** 72. X. 18. és 73. V. 26. **Írország—Franciaország** 72. XI. 15. és 73. V. 19.

DÉL-AMERIKA

Összesen 10 ország nevezett. Valamennyi mérkőzés 1973-ban lesz.

I. csoport. Uruguay, Kolumbia, Ecuador. Kolumbia—Uruguay VI. 24. és VII. 5 **,Ecuador—Uruguay** VII. 1. és VII. 8. **Kolumbia—Ecuador** VI. 21. és VI. 28.

II. csoport. Argentína, Paraguay, Bolívia. Bolívia—Paraguay IX. 3. és IX. 30. **Argentína—Bolívia** IX. 9. és IX. 23. **Paraguay—Argentína** IX. 16. és X. 7.

III. csoport. Peru, Chile, Venezuela. Venezuela—Peru III. 31. és IV. 12. **Peru—Chile** IV. 29. és V. 13. **Chile—Venezuela** IV. 15. és IV. 24.

KÖZÉP- ÉS ÉSZAK-AMERIKA

Összesen 14 ország nevezett. Közülük egy jut a 16-os döntőbe.

I. csoport. Kanada, Egyesült Államok, Mexikó. Kanada—Egyesült Államok 3:2 és 2:2 **Kanada—Mexikó** 0:1. 1:2. **Mexikó—Egyesült Államok** 2:1 és 2:1. Mexikó továbbment.

II. csoport. Guatemala — El Salvador 1972. XI. 12. és XI. 19.

III. csoport. Honduras—Costa Rica 1972. XII. 3. és XII. 10.

IV. csoport Jamaika—Holland-Antillák.

V. csoport. Haiti—Puerto Rico 7:0, visszavágó IX. 26.

VI. csoport. Surinam, Trinidad és **Tobago, Antigua.** Körmérkőzés. A további mérkőzéseket a csoportgyőztesek vívják, a 16-os döntőbe jutásért.

AFRIKA

Összesen 24 ország nevezett, s közülük egy kerül a 16-os döntőbe. Három főcsoportban páros küzdelem folyik oda-vissza alapon, egyenes kieséssel. A győztes a csoportból kapja a következő ellenfelét, legvégül pedig a három csoportgyőztes körmérkőzéssel dönti el az afrikai elsőség kérdését.

I. csoport. 1. Marokkó—Szenegál. 1972. XI. 19. és XII. 3. **2. Algéria—Guinea** 1:0 és 1:5. Guinea továbbment, Algéria kiesett. **3. EAK—Tunézia.** 1972. XII. 8. és XII. 17. **4. Sierra Leone—Elefántcsontpart** 1972. X. 15. és X. 29.

II. csoport. 5. Kenya—Szudán 2:0 és 0:1. Kenya továbbment, Szudán kiesett. **6. Mauritius—Malgas** (Madagaszkár). A két mérkőzést elhalasztották. **7. Etiópia—Tanzánia** 1972. XI. 25. és XII. 3. **8. Lesotho—Zambia** 0:0 és 1:6. Zambia továbbment, Lesotho kiesett.

III. csoport. 9. Nigéria—Kongói Népi Köztársaság (Kongó Brazzaville) 2:1 **és** 1:1. A Kongói NK kiesése nagy meglepetés. **10. Dahomey—Ghana** 5:2 és 1:5. Ghana továbbment, Dahomey kiesett. **11. Togo—Zaire** (Kongó Kinshasa) 0:0 és 0:4. Zaire továbbment, Togo kiesett. **12. Gabon—Kamerun** 1972. IX. 24. és X. 15.

ÁZSIA ÉS ÓCEÁNIA

Összesen 17 ország nevezett, közülük itt is egy kerül a 16-os döntőbe. Sri Lanka (Ceylon) visszalépett.

I. csoport. A tervek szerint 1973. májusában Szöulban körmérkőzést játszik: Izrael, Thaiföld, Malaysia, Fülöp-szigetek, Hongkong, Dél-Korea, Japán, Dél-Vietnam.

II. csoport. A-csoport. 1973. márciusában Ausztráliában, Sidneyben körmérkőzést játszik: Ausztrália, Új-Zéland, Irak és Indonézia. **B-csoport.** Iránban, Teheránban körmérkőzésen küzd: Irán, India, Kuwait (amelynek edzője éppen most lett Kapocsi Sándor) és Szíria. Az A- és B-csoport győztese oda-vissza alapon két mérkőzést játszik egymással, majd ennek győztese az I. csoport győztesével küzd a 16-os döntőbe jutásért.

Összeállította:

Mattanovich Béla

Nem is annyira labda – rúgás

Azok számára, akik a társadalom fontos tényezőjének tekintik a sportot, nyilván nem lesz meglepetés, hogy *Eldon Griffiths*, a sportügyek minisztere nemrégiben találkozott a labdarúgó szövetség és a labdarúgó liga képviselőivel. A labdarúgás a legnépszerűbb sport Angliában, a labdarúgó mérkőzéseket talán több ember nézi végig, mint az összes többi sporteseményt, sőt ez a népszerűség még növekszik is. De az angol labdarúgás a káosz állapotában van.

Az 1971—72-es év különösen balszerencsés volt. Azoknak a részeg szurkolóknak megdöbbentő viselkedését, akik összecsaptak a barcelónai rendőrséggel, amikor a Glasgow Rangers megnyerte a Kupagyőztesek Európa Kupáját (mit műveltek volna, ha a Rangers kikap?), a legtöbb angol szurkoló úgy könyvelte el, hogy mást nem is igen lehet várni ennek a klubnak a szurkolóitól. De az angol válogatott szereplése már nemzeti szégyen. Nemcsak azért, mert kikaptak az NSZK-tól a Wembley-Stadionban, ami már önmagában is megbocsáthatatlan, de azért is, mert súlyos vereséget szenvedtek. A berlini visszavágón elért döntetlen sem ad okot büszkeségre. A Skócia elleni 1:0 arányú győzelem az utóbbi években a szigetország csapatai között vívott *legsportszerűtlenebb, legdurvább mérkőzésen született.*

A dolgoknak az az iróniája, hogy ez a találkozó egy olyan labdarúgó-évad utolsó fordulója volt, amely azzal kezdődött, hogy a játékvezetők figyelmét fölhívták, ne engedjék a durva játékot. Ez jól kezdődött: egy olyan szabálytalanságért, amelyért a múltban a játékos csak szóbeli figyelmeztetést kapott, sárga cédula járt. Aki 12 hónap alatt 3 sárga cédulát kapott, azt eltiltották. Ez az új szabály megnyerte az igazi futballrajongók tetszését, és egy darabig úgy látszott, hogy minden rendben lesz. De sajnos a durva játék már annyira elharapódzott, hogy a figyelmeztetések száma igen nagy lett. A sportújságírók táblázatot készítettek: melyik bíró adja a legtöbb figyelmeztetést? Ez sok játékvezetőnek kedvét szegte, néhányan továbbra is ragaszkodtak a szabályhoz, de mások könnyebb megoldást választottak. *Így hát a játék sportszerűbbé tételére való törekvés az egység hiánya miatt kudarcba fulladt.* Egészen mindennapossá vált, hogy az egyik szombaton a bíró büntetlenül hagy egy olyan szerelést, amely eltörhette volna az ellenfél lábát, két hét múlva pedig egy másik bíró fölírja egy játékos nevét, pedig az sokkal kisebb szabálytalanságot követett el.

Ez az abszurd helyzet a labdarúgó szövetség és a labdarúgó liga között folyó lehetetlen és véget nem érő vita következménye. (A Labdarúgó Szövetség felelős a szabályok betartásáért, a nemzetközi mérkőzésekért és általában az egész amatőr labdarúgásért, a labdarúgó liga pedig a proficsapatok szervezete és így a legtöbb pénzzel rendelkezik.)

A labdarúgó ligát — amelynek nincs párja az együgyűségben — a labdarúgó szövetségtől való elszakadás veszélye fenyegeti. S közben csak éppen azzal nem foglalkozik senki, ami a pályákon folyik. Ennek az eredménye a Skócia elleni mérkőzésen meg is mutatkozott: legalább három játékos érdemelte volna meg, hogy leküldjék a pályáról durva játékért, és a lehető legnagyobb sértés érte a csapatokat: *az olasz bíró az első húsz perc után magához hívta az angol és skót csapatkapitányt és figyelmeztette őket, hogy ezután ne egymást, hanem a labdát rugdossák.* Pedig valamikor a brit labdarúgók sportszerűtlennek tartották még azt is, ha valaki az ingénél fogva rántotta vissza az ellenfelét.

Ha már úgyis elburjánzott az erőszak, valakinek össze kéne ütögetnie a szövetség és a liga vezetőinek fejét. Sajnos *Mr. Eldon Griffiths* egymaga nem tud változtatni a helyzeten. A legnépszerűbb labdajáték megérdemli, hogy tegyenek valamit azért, hogy a technikás játékosok érvényesíteni tudják a tudásukat. Amikor *George Best* bejelentette, hogy abbahagyja a játékot, egyértelműen elítélték, de nem vették figyelembe, hogy *ezt a ragyogó, fiatal játékost gyakorlatilag darabokra rugdosták a nálánál erősebb, de sokkal tehetségtelenebb ellenfelei.* (Azóta Best már visszavonta a bejelentését. A szerk.)

A következőket javasoljuk a labdarúgó szövetségnek és a labdarúgó ligának. Intézkedjenek, hogy a játékvezetők valóban tartassák be a szabályokat. Szüntessék meg azokat a szabályokat, amelyek az egyéni technikán alapuló játékot akadályozzák. Tegyék lehetővé, hogy a kapust bármikor le lehessen cserélni a mérkőzés alatt, így majd nem lesz érdemes a kapust játékképtelenné tenni. Ne két partjelző legyen, hanem négy, így az egyikük csak észrevenné — mint ahogy a tévé-nézők milliói észrevették —, hogy a skót csapatkapitány az ingénél fogva rántja el az egyik angol csatárt szögletrúgáskor. Figyelmeztessék a klubcsapatokat, hogy a pályájukat bezárják a csapat — idegenbeli vagy otthoni — durva játéka miatt.

(Megjelent a The Economist című londoni hetilapban.)

Jó rajtot vett az Arsenal, az exbajnok. George Armstrong a kitűnő londoni csatár — jobbról — négy láb között rúgja el a labdát. Balról Marsh és Greenhoff, a Stoke két védője. Az Arsenal 2:0-ra nyert. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

Gól, gól, gól!

Voltaképpen inkább tárgyesetben kellene írni a címet: gólt, gólt, gólt! Minden ténylegesen és kevésbé illetékes azon töri ugyanis a fejét, hogyan lehetne a gólok számát adminisztratív rendszabályokkal növelni. (Érdekes, hogy arra eddig kevesen gondoltak, hogy ezt elsősorban a csatárok gondjává, még pontosabban kötelességévé kellene tenni...) Még a nyár elején nyilatkozott *Hans Bangerter*, az UEFA népszerű főtitkára is a gólratörő labdarúgás elősegítése érdekében. Határozottan kijelentette, hogy a jelenlegi helyzeten változtatni kell, mégpedig gyökeresen, mert sok csapat egészen nyíltan egyszerűen nem is törekszik a góllövésre. Így azután a „0:0-dömping" nyomja rá bélyegét igen sok országban a bajnokságra. Bangerter szerint olyan új pontértékelés bevezetésére van szükség, amelyik elsősorban a támadó, a gólt illetve gólokat elérő csapatokat részesíti előnyben. El is készült már néhány ilyen tervezet — a részleteket nem hozták nyilvánosságra — azonban megfelelőt még nem találtak.

Nem kell azonban azt gondolni, hogy mindenütt a sok gólt kívánják honorálni. Tanzánia nevelésügyi minisztere, akihez a sport is tartozik, éppen ellenkező utasítást adott ki a bécsi Kurier értesülése szerint. Az afrikai országban napirenden voltak az utóbbi időben a botrányos jelenetek, a szabályos közelharcok a pályán és a nézőtéren egyaránt. Ezt megszüntetendő a miniszter elrendelte, hogy ezentúl nem kizárólag az adott és kapott gólok döntik el egy mérkőzés sorsát. Sőt, mindez csak harmadsorban vehető figyelembe. A két főszempont: a játékosok és a közönség sportszerű magatartása, ezenfelül a mutatott játék szépsége. A miniszteri döntés értelmében ezután egy zsüri határozza meg, hogy mindezek figyelembevételével melyik csapat a győztes! Így aztán valószínű, hogy nem fogják egymást ütni a nézők, nem rúgják majd meg egymást a játékosok, sőt a labdát sem igyekeznek majd a hálóba juttatni. De azt is el lehet képzelni, hogy mi lesz majd a zsüri sorsa...

Civil a pályán

Sajnos, az új szokás kezd divattá válni rangos mérkőzések után. Minden bizonnyal Dél-Amerika tekinthető szülőanyjának, onnan csapott át a vén Európába. Amiről szó van, nem más, mint a játéktér elözönlése a győztes csapat szurkolói részéről. Emlékezetes „berohangászások" történtek Barcelónában a Glasgow Rangers—Dinamo Moszkva KEK-döntőn, láttuk a tévé képernyőjén a nyugatnémet szurkolókat már jóval a befejezés előtt a partvonalon rajta állni Brüsszelben, az NSZK—Szovjetunió EB-finálén.

A párizsi új Parc des Princes Stadionban ilyesmi nem történhet meg. A lelátó első sora és a pálya közé árkot vontak, amelyet a játéktértől még egy magas rács is elválaszt. Az árokban szükség esetén rendőrök helyezhetők el vagy ha netán baljós előjelek mutatkoznak, a másfél méter mély árkot vízzel lehet teletölteni, sőt a rács is ellátható tüskékkel. A rosszmájúak szerint „sebezhető pontjai" is vannak az új stadionnak állítólag a sarkokon és a játékoskijáró körül, mégis az egész egyaránt megfelel a játékosok és a nézők biztonságának. A minden kákán csomót keresőknek pedig ezt válaszolták a tervezők: „Ez labdarúgó stadion, nem pedig bevehetetlen erőd!"

Szívre tett kézzel esküszik John Kayne, a Hull City játékosa, hogy nem csinált semmit, de Yates játékvezetőt ez nem hatja meg: sárga lap! Millwall—Hully City 2:0 — az angol II. ligában. (MTI Külföldi Képszolgálat)

JÉGFUTBAL!

Nem született új sportág, sőt még csak nem is valamilyen meghökkentő új játékot találtak ki egy téli üdülőhelyen. M. Planche, a francia L'Équipe munkatársa hozta a hírt grönlandi utazásáról, hogy az eszkimók is jól ismerik a labdarúgást. Természetesen viszonyaiknak és lehetőségeiknek megfelelően űzik ezt a sportágat. Szó sem lehet például füves vagy salakos játéktérről, mert a pályákat mindig fagyott hó borítja.

Az éghajlatnak megfelelő a játékosok felszerelése is a mérkőzéseken. Ing, nadrág és focicsuka helyett farkasbőrből készült mellényt, medvebőr pantallót és fókabőrből szabott csizmát viselnek. Érthető, hogy hivatalos bajnokság sincs, a közel eső városok, települések csapatai játszanak egymással barátságos mérkőzéseket. A Grönland nyugati partján fekvő Goteboy együttese például minden kedden találkozik valamelyik hagyományos ellenfelével, legtöbbször a 80 km-re fekvő Jakobshavennel. Az oda- és visszautazás sem mindennapi — kutyák vontatta szánkókon utaznak a játékosok és az őket kísérő lelkes szurkolósereg.

Ez hát a jégfutball, amely valóban labdarúgásimádat!

Útban a 100. felé

Újra bajnok lett a Real Madrid és két évi szünet után ismét bekapcsolódhatott a BEK küzdelmébe, hogy folytassa a 95. mérkőzésnél abbamaradt sorozatát. A mai Realt a szakemberek a fiatal és tapasztalt játékosok szerencsés keverékének tartják. Ez az együttes összetételében és játékfelfogásában is merőben különbözik attól a Real Madridtól, amely 1971. májusban a KEK döntőjébe a Chelsea-vel szemben Athénben alulmaradt. Az együttes kapuját egész bajnoki éven át nagyon sikeresen őrizte García-Remón (21 éves), aki valamikor Real-ifi volt, és a szezonkezdés előtt az Oviedóból került a madridiakhoz. A védelmi négyesben lényegében a hatos csapatkapitány, Zoco (33) a régi csak. Tourino (26), Argentinából érkezett másfél éve Madridba. Kivándorolt spanyol szülők gyermeke, úgyhogy azóta már, éppen ellenünk a válogatott mezét is magára húzhatta. A középfedezet Benito (26) saját nevelés, szintén válogatott. Az utánpótlás válogatott Verdugót (22) a bajnoki rajt előtt a Córdoba csapatából a sokszoros válogatott Sanchísért cserébe szerezte meg a Real. A pálya közepén a legtöbbször a két tapasztalt válogatott Grosso (28) és Velázquez (29) szerepelt. A tavalyi év legjobbja Pirri (27), aki még az idény elején megsérült, eredeti posztján nem is tudott bekerülni az együttesbe. Sok mérkőzésen volt cserejátékos, azután mint belsőcsatár szerepelt. A két szélső, két újonc, Aguilar (22) és Anzarda (22) volt, tele robbanékonysággal. Aguilar Kubala válogatottjába is bekerült, a hosszú hajú Anzarda, aki Tourinóhoz hasonlóan argentín spanyol, és tavaly még a Buenos Aires-i River Plate balszélsője volt, eredményességével hívta fel magára a figyelmet. A csapat esze Amancio (32), a góllövője pedig a nagy santanderi felfedezett Santillana (23). Munoz edző ezen a képünkön is látható együttesen csak kényszerítő okok miatt változtatott. Így azután a csapat kiegészítő emberei — a kapus Miguel Angel (24), a három védőjátékos Zunzunegui (28), De Felipe (28) és A. González (25) a középpályás Grande (24) és három csatár, Fleitas (25), Maranón (24) valamint Ortuno (27) — nem sokszor jutottak szóhoz.

A Real az elmúlt években lassúnak tűnő sok átadásos futballt játszott és az egyéni akciónak túlzottan nagy szerepe volt. Ma is megvannak a szemre látványos kombinációk, de felgyorsult az egész csapat. Mindez a jó szélsőjátéknak köszönhető.

Az 1971—72-es Real Madrid nem kiforrott együttes. Érhetik kellemetlen vereségek, de a múlt bajnoki évben otthon és néhány nemzetközi mérkőzésen már bizonyították tehetségüket. Most egy újabb nehéz feladat megoldása vár rájuk. Folytatni az elődök páratlan sorozatát a Bajnokcsapatok Európa Kupájában.

(dr. Czeglédy)

Az álló sorban a védelem, balról jobbra: García-Remón, Tourino, Benito, Verdugo, Grosso, Zoco. Guggolnak a csatárok: Aguilar, Amancio, Santillana, Velázquez, Anzarda.

Játékvezetőink az élvonalban

Szávó János

— Hihetetlennek hangzik: ártatlan nyuszinak köszönhetem, hogy életben maradtam — elevenítette fel pályafutásának egyik epizódját Szávó János. — A történet előzménye: a Hajdúsámson—Hajdúdorogi járási rangadók hagyományos velejárójaként a vesztes csapat szurkolói mindig a játékvezetőn töltötték ki boszszújukat. Alig akadt már bíró a két szomszédvár találkozójának vezetésére. Én sem örültem, amikor a mérkőzésre szóló küldést megkaptam. Lesz ami lesz, elutaztam Hajdúsámsonba. A játékvezető-öltözőnek nevezett helyiségből egy erdőn áthaladva értem el a pályát. A két csapat szurkolói — előzetesen alaposan felöntöttek a garatra — a pályát körülállva buzdították győzelemre fiaikat. A szokottnál is jobban koncentrálva, minden szabálytalanságot azonnal megtoroltam. Gól nem esett s már-már úgy látszott, hogy döntetlen születik, amikor a 90. percben kapuelőtti kavarodásból sikerült az ellenfélnek a győzelmet megszereznie. A kezdésre már nem volt idő. A tömeg megindult felém. Azt ordítozták, hogy az órám krumpli, mert a gól a 95. percben esett. Helyzetem mind fenyegetőbbé vált, de sikerült kitörnöm a gyűrűből és elértem az erdőt. A tömeg utánam. Az egyik bokorból riadtan ugrott ki egy nyulacska és én — valamikor kapus posztján szerepeltem — mitsem törődve a rám leselkedő veszéllyel, merészen rávetettem magam és sikerült is elkapnom. Aztán egy villámötlettel a nyuszit felmutattam a nem mindennapi látványtól megtorpanó, ámuló tömegnek. „Kié legyen a nyúl?" — kérdeztem. „A bíró úré! Megérdemli!" — zengték kórusban. Aztán csendesen szétoszlottak. Így menekültem meg a népharag elől és hálából a tapsifülest is szabadon engedtem. Megérdemelte.

Szávó János pályafutásáról is beszélt:

— Először a Debreceni Építők ifi-, majd később mint felnőtt a DEAC csapatában játszotta.

1971. március 28-án vezettem első NB I-es mérkőzésemet, a Tatabánya—Csepel találkozót. Civilben középiskolai tanár vagyok.

(somos)

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: **Tabák Endre**, Szerkesztő: **Hoffer József**. Szerkesztőség: Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103.

Felelős kiadó: **Tóth László** igazgató. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőnél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI MNB 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámára. **Egyes szám ára: 4 forint. Előfizetés negyedévre 12 forint, félévre 24 forint, egy évre 48 forint.**

INDEX: 25 501

72.8276 Egyetemi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: **Janka Gyula** igazgató

Két kép Párizsból. „A FIFA olyan óriási nemzetközi szervezetté vált, amelyhez fogható nincs még egy világon: 140 tagja van." — ez a mondat a 13. oldalas cikkünkben szerepel. A felső kép a FIFA párizsi kongresszusán készült. A francia fővárosnak új csapata van: a Paris FC. Egyelőre még nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Az alsó képünkön az álló sor balról: Djorkaeff, Guicci, Eo, Soles, Rostagni, Delhumeau. Guggol: Floch, Prost, Guignedoux, Bras, Chapuisat. Az ingeken látható szöveg — hirdetés. (MTI Külföldi Képszolgálat.)

LABDARÚGÁS

Válogatott arcképcsarnok: Branikovits László. (cikk a 19. oldalon)
(MTI Fotó, Petrovits László felvétele.)

